

สองร้อยสิบเจ็ด

ตะลุยป่า

ซูว์เส่นอ “ตำแหน่งนี้เป็นพื้นที่โล่งกว้าง ตกเป็นเป้าโจมตีได้ง่าย พวกเราออกไปจากที่นี่ก่อน”

เมื่อนางออกคำสั่ง ไม่มีใครกล้าคัดค้าน ด้วยเหตุนี้สมาชิกทั้งหมดในกลุ่มจึงปฏิบัติตามและรอคำสั่งขึ้นไป

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ ลำแสงสีเขียวมรกตก็สว่างวาบขึ้น ก่อนตามมาด้วยเสียงกริโตร้องแหลม แม้จะได้ยินเพียงนิด ทว่าก็ทำให้คนฟังขนลุกขนพอง

ซูว์ตะโกนลั่น “ทุกคนเตรียมพร้อมรับการโจมตี! ยืนป้องกันประจำตำแหน่ง!”

กลุ่มคนที่เดิมตั้งขบวนมุ่งไปข้างหน้า บัดนี้หยุดลงและกระจายตัวออกไปเป็นวงล้อม

“นับกำลังพล!” ซูว์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งและสีหน้าขรึม

ผลการนับกำลังพลทำให้ซูว์นิวหน้าเล็กน้อย เพราะสมาชิกที่มีอยู่สิบแปดคนในตอนแรก มาบัดนี้เหลือเพียงสิบเจ็ดคนเท่านั้น ก็เท่ากับว่าตอนที่เสียงกริโตร้องเมื่อครู่ดังขึ้น สหายปีสามรายนั้นได้ถูกส่งตัวออกจากแดนลี้ลับเจียนหายไปแล้ว ซูว์ความจำเป็นเลิศ เพราะเหตุนี้นางจึงจำรูปร่างหน้าตาของ

ทุกคนในกลุ่มได้เป็นอย่างดี แม่นางผู้้นั้นเป็นศิษย์หญิงไว้ผมเปียสองข้าง ดวงตากระจ่างใสดำลึบ ใครที่พบเห็นย่อมรู้สึกเอ็นดูและมีไมตรีด้วยง่าย ทว่าเมื่อครู่ซูลัวเดินนำอยู่หน้าสุดของขบวน นางจึงไม่รู้ว่าแม่นางผู้้นั้นออกไปจากแดนลี้ลับเจียหนานด้วยสาเหตุใด

ร่อยุ่อีกครู่ใหญ่ก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ซูลัวจึงเอ่ย “พวกเราเดินทางต่อ!”

ทุกคนเชื่อมั่นในตัวซูลัว ลูกพี่ซูลัวอย่างไรก็ว่าตามกัน จากนั้นสมาชิกกลุ่มทั้งสิบเจ็ดคนจึงมุ่งหน้าต่อไปตามเส้นทาง

“อ้าก!” เสียงร้องครวญครางดังขึ้นอีกระลอก

ทุกคนหันกลับไปมองด้านหลังทันที ก่อนจะพบว่าสหายอีกรายถูกบางอย่างลากตัวไป ครั้นนี้ทั้งหมดเห็นชัดเจนเต็มสองตา สิ่งที่โจมตีพวกเขาคือเถาว์ลยี่สี่เขียวเส้นหนึ่ง! บนเส้นเถาว์ลยี่สี่เขียวเต็มไปด้วยใบไม้ที่มีหนามแหลม ทั้งยังเต็มไปด้วยพิษร้ายแรง หากแทงเข้าที่ผิวหนังแล้วก็ยากที่จะดึงออก

คนที่เหลือหมายจะช่วยสหายรายนั้น ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ทั้งกลุ่มเสียขบวน

พี่ๆ!

ลำแสงสี่เขียวสว่างวาบขึ้นอีกสองสาย

“อ้าก! อ้าก!” เสียงครวญครางดังขึ้นสองระลอก จากนั้นสหายคู่นั้นก็ถูกลากเข้าไปในป่าหนาทึบ และไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ อีก

จากกลุ่มที่มีกันถึงสิบแปดคน เพียงพริบตาเดียวก็หายตัวไปแล้วถึงสี่คน ช่างเป็นจำนวนที่น่าตระหนกเหลือเกิน เวลานี้แววกระสับกระส่ายพะว้าพะวังปรากฏขึ้นบนใบหน้าของทุกคน

“พี่ชวิเศษโจมตี!”

“ข้าเห็นเถาว์ลยี่สี่เขียวเส้นหนึ่งตัวดพันกายพวกเขา จากนั้นทั้งหมดก็หายไป”

“เถาว์ลยี่พวกนั้นปรากฏตัวขึ้นอย่างไร้ร่องรอย ป่าแห่งนี้ไม่ต่างอันใด

จากบ้านของมัน พวกเราจะหลบเลี้ยงเช่นไรกัน”

ทั้งหมดมองมาที่ซูลว ยามนี้ซูลวกำลังสื่อสารกับเถาเซียนบ๊อวี่

เถาเซียนบ๊อวี่บอกว่าพีชวิเศษต้นนั้นไม่ธรรมดา มันยังต้องสังเกตให้ละเอียดรอบคอบกว่านี้ ซูลวพยักหน้าเห็นด้วย

แต่ท่าที่เฉยเมยของซูลวกลับทำให้สหายบางคนลอบตำหนินางอยู่ในใจ ไหน่ว่าที่ใดที่มีลูกพีช ที่นั่นย่อมมีปาฏิหาริย์อย่างไรเล่า ไฉนสหายปีสามถูกโจมตีไปแล้วถึงสี่คน แต่ลูกพีชกลับไม่แสดงท่าทีหรือมีความคิดเห็นใดเลยสักนิด

ในตอนทีุ่ทุกคนกำลังคลางแคลงใจอยู่นั้น จู่ๆ ใครบางคนในกลุ่มก็ตะโกนก้อง “สหายด้านหน้าทางซ้าย หมอบลงเร็ว!”

ไม่รู้ว่าเป็นเสียงของใคร แต่เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายออกปากเตือนได้อย่างทัน่วงทีพอดี เพราะหลังจากที่ศิษย์สี่คนด้านหน้าทางซ้ายได้ยิวนางานี้ พวกเขาก็หมอบลงอย่างรวดเร็ว จังหวะเดียวกันนี้เองพวกเขาที่สัมผัสได้ถึงแรงปะทะของเถาว์ลย์เส้นหนึ่งที่กำลังควาบด้านบนเหนือศีรษะ ระลอกลมหนักหน่วงเมื่อครู่ทำให้หนังศีรษะของพวกเขาชาวาบ

ขณะที่เถาว์ลย์วิเศษพิสดารโจมตีไม่ถูกเป้าหมาย มันก็รีบหดตัวกลับไปด้วยความเร็วปานสายฟ้า ก่อนบรรยากาศรอบด้านจะกลับมาเจียบสังด้วยประหลาดอีกครั้ง

ทั้งหมดมองหน้ากันไปมา หนึ่งในสหายที่ได้รับการช่วยเหลือโผล่ออกมา “เมื่อครู่เสียงเตือนของใครกัน”

“นั่นสิ เมื่อครู่ใครเป็นคนส่งเสียงเตือน ตอบสนองเร็วเหลือเกิน หากไม่ใช่เพราะนาง พวกเราทั้งสี่คนคงมอดม้วยไปแล้ว”

หลังจากตัดความเป็นไปได้อื่นๆ ออกทั้งหมดแล้ว สุดท้ายสายตาของทุกคนก็ปรายมองไปที่แม่นางผู้หนึ่ง

“เป็นนาง? หลันจิ้ง?”

“เจ้ารู้จักนาง?”

“รู้จัก นางเป็นศิษย์ที่เก็บเนื้อเก็บตัวมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็แปลก วันนี้นักกลับกล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้”

ศิษย์หญิงรายนี้มีรูปโฉมสามัญไม่สะกดตา ในยามปกติก็ไม่ค่อยเจรจา แพบจะไม่แสดงตัวตนออกมาให้เป็นที่ประจักษ์ก็ว่าได้ ดังนั้นจึงไม่มีใครคาดคิดว่านางจะเป็นคนออกปากเตือน และช่วยชีวิตสหายทั้งสี่รายในช่วงวิกฤติสำคัญได้อย่างทันท่วงที

ทุกคนเดินตรงไปหาหลันจิ้ง จากนั้นก็ผลัดกันขอบคุณนาง ดูเหมือนว่าจะเป็นครั้งแรกที่หลันจิ้งถูกคนมากมายหอมล้อม

หลันจิ้งออกอาการทำตัวไม่ถูก ทั้งยังขัดเขินอย่างมากก่อนตอบ “เอ่อ... ข้าทำไปโดยสัญชาตญาณ หาได้เก่งกาจอะไรไม่”

“เจ้าเป็นคนแรกที่ได้สติคืนมาตอนที่พวกเราทั้งหมดยังไม่ทันตระหนักถึงอันตรายด้วยซ้ำไป เช่นนี้แล้วยังไม่เก่งกาจอีกหรือไร” ศิษย์รายหนึ่งเอ่ยกลั้วหัวเราะ ทว่าเขากลับไม่รู้ตัวแม้แต่คิดว่า ‘พวกเราทั้งหมด’ ที่ตนเอ่ยออกมา นั้นรวมชูลัวเข้าไปด้วย

แม้ว่าชูลัวจะสร้างผลประโยชน์ให้แก่ศิษย์ปีสามมากมายนับไม่ถ้วน ทว่ามีเพียงสหายกลุ่มเล็กๆ ไม่กี่คนเท่านั้นที่ใกล้ชิดและรู้จักตัวตนของนาง สำหรับศิษย์ปีสามที่เหลือ ส่วนใหญ่ก็แค่เคยพบหน้ากันเท่านั้น พวกเขาทยอยงับถือนางก็จริง แต่ไม่ได้สนิทสนมหรือเป็นกันเองเหมือนกับพวกของมู่ฉิง

ตอนที่ศิษย์ผู้นั้นเอ่ยวาจานี้ออกมา ชูลัวไม่ได้รู้สึกขัดหูแต่อย่างใด ทว่ากลับเป็นสวินชิงอวี่ที่หน้าเล็กน้อย เวลานี้พลังยุทธ์ของสวินชิงอวี่ทะยานขึ้นมาเป็นหนึ่งในสิบของชั้นปีสามแล้ว จึงนับว่ามีบารมีในหมู่นักปีสามไม่น้อย

สวินชิงอวี่เอ่ยเตือน “ในป่าแห่งนี้เต็มไปด้วยอันตราย ทุกคนอย่ารวมตัวกัน กระจายตัวออกไป...” ทว่าสวินชิงอวี่ยังเอ่ยไม่จบคำดี สหายหลันจิ้งก็ตะโกนลั่นขึ้นมาก่อน

“เถาวัลย์โจมตีเข้ามาแล้ว ทุกคนหมอบเร็ว สหายด้านหน้าที่อยู่ทางขวารีบหนี!”

เป็นไปตามคาด เถววัลย์คลุ้มคลั่งเส้นนั้นพุ่งเข้าโจมตีอีกครั้ง สวินชิง-
อวี่ก็ใช้กระบี่ในมือขวางเอาไว้ทันที

เคล้ง!

กระบี่คมปลานกระทบกับเส้นเถววัลย์วิเศษ ประกายไฟลุกโชนรอบด้าน
พร้อมกับเสียงประหนึ่งโลหะกระทบกันอย่างหนัก!

สวินชิงอวี่รู้สึว่าจุดหูโซ่มือขวาของเขาซาปลานไปหมด แทบจะ
ประคองกระบี่ไม่ไหวด้วยซ้ำ เถววัลย์วิเศษหมายหัวสวินชิงอวี่เข้าแล้ว มันผล
จากศิษย์คนอื่นๆ แล้วพุ่งเข้ารัดแขนขวาของสวินชิงอวี่ ทำให้ท่อนแขนขวาของ
เขาอยู่ในสภาพเป็นตะคริว ไม่อาจขยับเขยื้อนได้ กว่าชายหนุ่มจะได้สติ แขน
ของเขาก็ถูกรัดด้วยเส้นเถววัลย์หนาหลายชั้น จากนั้นเถววัลย์วิเศษก็ออกแรง
กระชากร่างของสวินชิงอวี่อย่างรวดเร็ว

ชูลั่วอยู่ห่างออกไป ตอนที่นางมาถึงหลังจิ้งก็มาหยุดอยู่ข้างกายสวิน-
ชิงอวี่แล้ว

จ๊วะ!

กรีซในเมื่อนางฟันเข้าที่เถววัลย์วิเศษเส้นนั้นจนขาด สวินชิงอวี่ที่ถูก
แขวนค้ำอยู่กลางอากาศก็ร่วงลงกับพื้น จากนั้นเถววัลย์วิเศษก็ล่าถอยกลับไป
อย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

หลังจิ้งประคองสวินชิงอวี่เอาไว้ แล้วมองเขาด้วยความห่วงใย “เจ้าไม่
เป็นอะไรกระมัง”

หลังจากที่สวินชิงอวี่ได้รับการช่วยเหลือจากหลังจิ้ง เขาก็ได้แต่มองนาง
ด้วยสายตาตะลึงงันอย่างไม่อยากเชื่อ จากนั้นก็สำหน้าแล้วเอ่ยออกมาด้วยความ
กระอักกระอ่วน “ไม่เป็นอะไร” พุดจบก็ปิดมือหลังจิ้งออก ก่อนเดินมา
หยุดข้างชูลั่ว ใช้การกระทำเพื่อเป็นการแสดงจุดยืนของตน

หลังจิ้งมองสวินชิงอวี่ที่เผยท่าทีชัดเจนแล้วหัวเราะออกมา จากนั้นก็
เดินกลับไปหากลุ่มสหายอย่างไม่ใส่ใจ หลายคนไม่ทันสังเกตเห็นคลื่นใต้น้ำ
ระหว่างสวินชิงอวี่กับหลังจิ้ง พวกเขาพากันรุมล้อมหลังจิ้งด้วยความตื่นเต้น

“หลันจิ้ง เจ้าร้ายกาจเหลือเกิน!”

“เถาวัลย์พิเศษเหล่านั่นแข็งแกร่งนัก เจ้ากลับตัดมันจนขาด!”

“เจ้าช่วยชีวิตสวินชิงอวี่เอาไว้ ครั้งนี้เจ้าสร้างผลงานครั้งใหญ่เลยทีเดียว
ฮ่าๆ!”

ทุกคนเผยสีหน้ายกย่องออกมาชมมอหลันจิ้ง ขณะที่หลันจิ้งยังคง
ยิ้มอ่อนโยนและมีไมตรีอยู่เช่นเดิม นางไม้อึงล่ำฟองหรือกระมิดกระเมี้ยน
ปฏิสฐ รวากับว่าสิ่งที่ทำลงไปเป็นเพียงผลงานเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ท่าทาง
สงบนิ่งยิ่งทำให้นางน่าเชื่อถือมากขึ้นไปอีก

“ที่แท้ทำที่สำรวจและเจียมเนื้อเจียมตัวของแม่นางผู้นี้ก็เป็นเพียง
ภาพลักษณ์ภายนอกเท่านั้นเอง”

“นั่นสิ เจ้าดูเถิด ยามปกตินางทำตัวกลมกลืนไปกับคนอื่นๆ แต่พอถึง
วิกฤติสำคัญเมื่อใดก็ก้าวออกมาช่วยเหลือผู้อื่นทุกครั้งไป”

“สตรีเช่นนี้จะหาได้จากที่ไหนอีก สตรีที่มีคุณสมบัติเช่นนี้แทบจะไม่มี
แล้วกระมัง”

“นั่นสิ พลังยุทธ์ยอด อุปนิสัยเยี่ยม ข้าพนิจอย่างละเอียดแล้ว อันที่
จริงโฉมหน้าของนางก็งดงามมากอีกด้วย”

หลังจากที่ว้ายกย่องชื่นชมเย้ยออกมาปานสายน้ำหลาก หลันจิ้งถึงได้
เริ่มทำที่ขัดเคือง จากนั้นก็รีบโบกมือให้ทุกคน “ทุกคนชมเกินไปแล้ว ข้าได้งาม
เช่นว้ายของทุกคนเสียที่ไหนกัน เทียบกับลูกพี่ชู้แล้ว ข้าก็ไม่ได้ความเลยแม้แต่นิด
ลูกพี่ชู้ เจ้าว่าถูกต้องหรือไม่” หลันจิ้งเอ่ยพลางเดินมาหยุดตรงหน้าชูลั่ว
แล้วยิ้มกริມขณะมอง

จึงหวนเฝ้าทุกคนถึงตระหนักได้ว่า เดิมพวกเขาติดตามลูกพี่ชู้มาไม่ใช่
หรือไร พวกเขาต่างฝากความหวังไว้กับปาฏิหาริย์ที่ลูกพี่ชู้จะสร้างขึ้น ทว่าบัดนี้
ผู้สร้างปาฏิหาริย์กลับเป็นหลันจิ้ง... เทียบกับหลันจิ้งแล้วดูเหมือนว่าลูกพี่ชู้
จะไม่มีผลงานใดๆ เลย

หลันจิ้งยิ้มพรายยิ้มมอชูลั่ว ชูลั่วก็ยิ้มรับพลางพยักหน้าให้อีกฝ่าย

โดยไม่ได้พูดคำใด บรรยากาศในยามนี้กระอักกระอ่วนเพราะซูลวไม่เอ่ยวาจาได้ออกมา ทว่าหลันจิ้งราวกับไม่ตระหนักถึงบรรยากาศในยามนี้ นางยังยิ้มก่อนถามซูลวต่อ “ลูกพี่ซูลว จากนี้พวกเราจะไปที่ได้ดี”

ทุกคนมองซูลวพร้อมกันเพราะคำถามของหลันจิ้ง ทว่าซูลวล้วงลิ้นเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ดูเหมือนว่าเจ้าจะมีความคิด?”

หลันจิ้งตอบ “แม้ว่าพลังยุทธ์ของข้าจะสามัญธรรมดา แต่ก็พอมีความรู้เกี่ยวกับพื้นที่แถบนี้อยู่บ้าง จากที่ข้าสังเกตเมื่อครู่ พวกเราอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของแผนที่ บัดนี้เราขาดน้ำ ขาดอาหาร และกำลังคน ขอเพียงมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกก็จะพบกับลำธารสายหนึ่ง หากเดินล่องไปตามลำธาร ไม่เพียงแต่จะรวบรวมกำลังคนได้ ข้ายังอาจพบเส้นทางออกก็เป็นได้”

ทั้งหมดฟังวาทะของหลันจิ้งแล้วพากันพยักหน้า เนื่องจากอีกฝ่ายวิเคราะห์ออกมาอย่างสมเหตุสมผล ละเอียตรอบคอบทุกด้าน ทุกคนเข้ามาในแดนลี้ลับเจียหนานก็เพื่อสังหารคู่ต่อสู้ให้ได้คะแนนมาครอบครอง หากใช้เอาแต่หลบตัวซุ่มซ่อนรอจนกระทั่งการแข่งขันยุติลงไม่

ทุกคนมองซูลว พอเห็นว่านางไม่เอ่ยคำใดสักที คิษย์รายหนึ่งก็โพล่งขึ้นมา

“อันที่จริงที่หลันจิ้งพูดมาก็เข้าท่าเหมือนกัน วาจาของนางมีเหตุผลดี ไม่ใช่หรือไร”

“ในเมื่อนางมีประสบการณ์ในป่าแห่งนี้มาก่อน แบบนี้ย่อมดีกับพวกเราอยู่แล้ว เพราะอะไรถึงไม่ทำตามที่นางเสนอเล่า”

“หากไม่เห็นด้วยกับแผนการของนาง ถ้าเช่นนั้นก็ขอถามหน่อยเถิดว่า ยังมีแผนการใดที่ดีกว่านี้”

วาจาเหล่านี้แม้จะเอ่ยอย่างอ้อมค้อม แต่แท้จริงแล้วมีจุดประสงค์เดียวกัน นั่นก็คือเร่งให้ซูลวเห็นชอบกับแผนการของหลันจิ้ง

สวินชิงอวีโมโหแทบคลั่ง “ลูกพี่ซูลวยอมตัดสินใจได้เอง พวกเจ้าเร่งอะไรกัน หากรีบนักก็ไปเองเสียสิ!” ชายหนุ่มทวาด

ศิษย์ปีสามกลุ่มนี้มีพลังยุทธ์อยู่ในร้อยอันดับรั้งท้ายของชั้นปีสาม ดังนั้นพลันเสียงทวาดของสวินชิงอวีที่มีพลังยุทธ์ในสิบอันดับต้น ทั้งหมดก็พากันสะดุ้งโหยงทันที

ทว่ากลับมีหลายคนที่ลอบพึมพำอยู่ในใจ

“หลันจิ้งช่วยชีวิตเจ้าเอาไว้นะ...”

แต่พอสายตาคมปลาบของสวินชิงอวีปรายมองมา คนผู้นั้นก็ไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมาอีก

สวินชิงอวีมองซูลัวก่อนเสนอ “ในเมื่อพวกเขายากไปทางตะวันตก ถ้าเช่นนั้นเราสองคนก็แยกตัวเถิด”

“ได้อย่างไรกัน!” ศิษย์ปีสามทั้งกลุ่มไม่เห็นด้วย ถึงอย่างไรพลังยุทธ์ของซูลัวก็เหนือชั้นกว่าใครๆ อย่างไม่ต้องสงสัย หากนางผล่อออกจากกลุ่มพวกเขาย่อมรู้สึกไม่ปลอดภัยขึ้นมาในทันที

พริบตานั่นสายตาทูกลุ่มก็จับันึงมาที่ซูลัว

หลันจิ้งยังยิ้มกริ่มขณะมองซูลัว “ลูกพี่ซูลัว เจ้าว่าอย่างไร” รอยยิ้มแฝงแวททำท่ายอยู่ในที่

ซูลัวมองหลันจิ้งด้วยสายตาใคร่ครวญ “ถ้าเช่นนั้นก็ลองทำตามแผนการของเจ้าดูแล้วกัน”

ทุกคนเห็นซูลัวเห็นด้วยกับแผนการของหลันจิ้ง พวกเขาก็เผยสีหน้ายินดียื่นออกมา

หลังจากนั้นหลันจิ้งก็ค่อยๆ ขยับสถานะภายในกลุ่มขึ้นมาโดยที่ผู้อื่นไม่ทันรู้ตัว จากศิษย์ที่ไม่มีใครสนใจ มาเป็นผู้ที่ทุกคนชื่นชม ยกย่อง นับถือ และก้าวไปอยู่ในตำแหน่งผู้นำได้ในที่สุด

ขณะที่ซูลัวกับสวินชิงอวีซึ่งคอยสังเกตการณ์มาโดยตลอดกลับถูกลดสถานะลง และกลายเป็นสองคนสุดท้ายของขบวนโดยไม่รู้ตัว หลายคนตระหนักได้ถึงสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ทว่าพวกเขาก็นับบุญฯ ทำได้เพียงมองซูลัวด้วยแวตอาทอาขมา แต่ไม่ก้าวออกมาแสดงท่าทีอะไร เพราะ

หลันจิ้งทำในสิ่งที่พวกเขาต้องยกย่องนับถือนางอย่างช่วยไม่ได้

นางรู้จักมองดวงตะวันเพื่อหาทิศทาง นำทุกคนไปยังเส้นทางทิศตะวันตก ช่วยหาน้ำดื่มและอาหารให้แก่ทุกคน ซ้ำยังสอนให้ทุกคนสร้างกระโจมง่ายๆ เพื่อเอาไว้หลบลมหนาวชั่วคราว

ผลงานของหลันจิ้งเอาชนะใจสมาชิกในกลุ่มได้สำเร็จ และก็ซื้อใจคนเหล่านั้นได้มากขึ้นเรื่อยๆ...

ยามสายัณห์ สวินชิงอวีถามซูลัวที่นั่งเข้าวังค้อยู่ “คนผู้นั้น... ข้าเห็นแล้วรู้สึกแปลกๆ? จะปล่อยให้นางทำตามอำเภอใจเช่นนี้หรือ” พอเห็นท่าทางนิ่งเฉยของซูลัว สวินชิงอวีกลับเป็นฝ่ายร้อนใจแทน

ซูลัวหัวเราะ “ก็แค่ตำแหน่ง หากนางทำได้ก็ให้นางทำไป”

สวินชิงอวีถามขึ้น “เจ้าไม่กังวล?”

ซูลัวยิ้มบาง “กังวลว่านางจะแย่งตำแหน่ง?”

สวินชิงอวีพยักหน้า

ซูลัวมองค้อนอีกฝ่าย “ข้าได้ตำแหน่งนี้มาอย่างไรเล่า”

“สยบขงอวีเฟิง?”

ซูลัวตอบ “ถูกต้อง สยบขงอวีเฟิง มิใช่เอาชนะได้ด้วยแผนการ”

สวินชิงอวีกระจางแจ้งทันที เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้มีพลังยุทธ์แท้จริง แผนการเจ้าเล่ห์ใดๆ ก็ล้วนเป็นเพียงเล่ห์กระดาดเท่านั้น!

“อีกอย่าง... เป้าหมายของนาง... ไซ้แค่อันดับหนึ่งเสียที่ไหนกัน” ซูลัวมองหลันจิ้งที่ถูกสหายรุมล้อมด้วยความเป็นมิตร รอยยิ้มของอีกฝ่ายกระจางดุจแสงจันทร์

เป็นเช่นที่ซูลัวเอาไว้ เวลานี้หลันจิ้งกำลังซื้อใจสหายคนอื่นๆ เพื่อแผนการอะไรบางอย่าง...

วันรุ่งขึ้น ระหว่างที่ทุกคนกำลังมุ่งหน้าไปตามเส้นทาง จู่ๆ หลันจิ้ง
ที่เดินนำหน้าขบวนก็ทำสัญญาณมือให้ทุกคนหยุด

“เกิดอะไรขึ้น” ทั้งหมดมองหน้ากัน

“มีคณมา ทุกคนซ่อนตัวเร็ว!” หลันจิ้งออกคำสั่งอย่างคล่องปาก รวากับ
ว่าในยามปกติเคยชินกับการออกคำสั่งเป็นกิจ ทว่า... เมื่อก่อนนางมักทำตัว
กลมกลืนไปกับคนอื่น ๆ ไม่ใช่หรือ ความมั่นใจในตัวเองเช่นนี้สร้างขึ้นได้ใน
ช่วงเวลาสั้นๆ หรือไรกัน ทว่านอกจากซูลัวแล้วก็ไม่มีใครสังเกตเห็นเรื่องนี้

สิ้นคำสั่งหลันจิ้ง ทั้งหมดก็หลบซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า ในตอนนี้เองศิษย์
รายหนึ่งแบกกวางหลายเขาเดินผ่านมาด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย เขาเดินไปพลางฮัม
เพลงไปพลาง ช่วงดูสำราญใจยิ่งนัก

ศิษย์ปีสี่! การแข่งขันในแดนลี้ลับเจียนหนานกำหนดให้ศิษย์ปีสามผูกผ้า
คาดผมสีแดง ส่วนศิษย์ปีสี่ผูกผ้าคาดผมสีดำเพื่อแยกชั้นปี ยามนี้ศิษย์ที่แบก
กวางหลายเขาผูกผ้าคาดผมสีดำ แสดงว่าเขาคือศิษย์ปีสี่! ซ้ายยังไม่ได้เดินทาง
มาเพียงลำพังอีกด้วย จากนั้นทุกคนก็เห็นศิษย์ปีสี่เดินตามมาอีกราย

ศิษย์ปีสามที่ซ่อนตัวหลังพงหญ้าทั้งตื่นเต้นทั้งเป็นกังวล พวกเขา
ตื่นเต้นที่จะได้ล่าศิษย์ปีสี่ แต่ขณะเดียวกันก็กังวลว่าพวกตนจะกำจัดศิษย์ปีสี่
ทั้งสองรายสำเร็จหรือไม่

ในตอนนี้เองหลันจิ้งก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง “สังหารศิษย์ปีทั้งสอง
รายนี้ กลุ่มของเราก็จะได้สี่คะแนน ลงมือหรือไม่”

เพื่อความยุติธรรม ศิษย์ปีสี่สังหารศิษย์ปีสามหนึ่งรายจะได้คะแนนกลุ่ม
หนึ่งคะแนน ตรงกันข้าม... ศิษย์ปีสามสังหารศิษย์ปีสี่หนึ่งรายจะได้คะแนน
กลุ่มสองคะแนน

“ลงมือ!” ทั้งหมดกระซิบเสียงต่ำอย่างพร้อมเพรียงกัน

หลันจิ้งยิ้มบาง จากนั้นก็เผยแผนการของนางออกมา แผนการของนาง
ฟังดูเข้าที่ไม่น้อย นอกจากนี้นางยังออกคำสั่งศิษย์ปีสามทั้งหมดในกลุ่มยกเว้น
สองคนนั้น เนื่องจากยามนี้นางยังไม่อาจควบคุมซูลัวกับสวีชิงอวิได้ หลันจิ้ง

จึงเลือกที่จะمينเฉยพวกเขาทั้งสองเสีย และใช้กำลังของศิษย์ปีสามที่เหลือ
ต่อกรกับศิษย์ปีสี่สองรายนี้แทน

ไม่นานศิษย์ปีสี่ทั้งสองรายก็ถูกปลิดชีวิตลงอย่างรวดเร็ว

“เฮ!”

“กลุ่มของเราได้สี่คะแนนแล้ว!”

“หลันจิ้งยอดเยี่ยมนัก! หลันจิ้ง พวกเรานับถือเจ้า!”

หลังจากการต่อสู้ในครั้งนี้อยู่ติลง หลันจิ้งก็มีอำนาจและบารมีในกลุ่ม
มากขึ้นอีกระดับ ขณะที่ซูลั่วดูเหมือนจะถูกลมองเมินไปเสียสนิท มีสหายบางคน
ที่หันมาเหลือบมองนางเป็นครั้งคราว ทว่าทำท่าจะพูดแต่ก็หยุดไป ไม่รู้ว่า
ควรเอ่ยวาจาได้ออกมาดี ที่นี้คือโลกที่ผู้มีฤทธิ์เป็นใหญ่ หลันจิ้งนำชัยชนะมา
สู่พวกเขาได้ พวกเขาก็ออมปกป้องนางเป็นธรรมดา

สวินชิงอวี่มองซูลั่ว “ยังทนได้อีกหรือ”

ซูลั่วยิ้มบางก่อนเอ่ย “ไม่ยกยอให้สูงเข้าไว้ เวลาตกลงมาจะเจ็บหนัก
หรือไม่”

สวินชิงอวี๋เอ่ยขึ้น “เจ้ามีแผนการที่ดีแล้ว”

ยิ่งทุกคนยอมรับในตัวหลันจิ้งมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งฟังคำสั่งของนาง
ด้วยความเคยชินไปโดยปริยายเท่านั้น ถึงขั้นรอคอยคำสั่งจากนางเลยก็ว่าได้
เพราะทุกครั้งที่หลันจิ้งสั่งการก็มักจะเกิดเรื่องดีตามมาเสมอ

หลันจิ้งเอ่ยกับทุกคนด้วยใบหน้าแต่มรอยยิ้ม “ทุกคนได้ยินเสียงน้ำ
หรือไม่”

ทุกคนเงี่ยหูฟังทันที

ซูลั่ว...

ก่อนได้ยินเสียงดังแว่วมา หากพบลำธารก็ย่อมพบคน นี่คือน้ำที่ทุกคน
คิดตรงกัน!

“ได้ยินแล้ว!” น้ำเสียงพวกเขาแผ่วแวลงโลดยินดี

หลันจิ้งกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนพูดเกมหัวเราะ “ข้าไม่เพียงแต่ได้ยิน

เสียงธารน้ำ ยังสัมผัสได้ถึงสัญญาณชีพของผู้มีฤทธิ์อีกด้วย ทั้งหมดห้าคน
ลูกพีชู เจ้าว่าใช่หรือไม่” หลันจิ้งยิ้มกริมขณะมองซูลัว

ตอนนี้เองทุกคนเพิ่งตระหนักได้ว่าในกลุ่มของพวกเขายังมีลูกพีชูอยู่
ด้วยอีกคน ทว่าพวกเขากลับลืมนางไปเสียสนิท

พอได้ยินคำถามจากหลันจิ้ง ซูลัวก็ยิ้มบาง

“ตอนนี้อำนาจบัญชาการอยู่ในมือเจ้าแล้ว”

หลันจิ้งพูดลั่นหัวเราะ “ในเมื่อลูกพีชูไว้วางใจในตัวข้า ถ้าเช่นนั้นข้า
ก็จะไม่ทำให้ทุกคนผิดหวัง หากข้าเดาไม่ผิดละก็ ผู้ที่อยู่ตรงลำธารด้านหน้าคือ
ศิษย์ปีสี่ จะมีใครกล้าไปหยั่งเชิงดูหรือไม่”

หยั่งเชิง? หยั่งเชิงศิษย์ปีสี่ ทำเช่นนั้นอันตรายไม่น้อย ยังไม่ทันหยั่งเชิง
ก็อาจถูกอีกฝ่ายเล่นงานเสียก่อนกระมัง

หลันจิ้งพูดลั่นหัวเราะอีก “หากต้องทำเรื่องนี้ เกรงว่าผู้ที่มีพลังยุทธ์
สามัญคงไม่อาจลงมือได้ ต้องขอแรงสหายที่มีพลังยุทธ์แข็งแกร่ง ทุกคนมี
รายชื่อที่จะเสนอหรือไม่”

สหายที่มีพลังยุทธ์แข็งแกร่ง? ศิษย์ปีสามทั่วไปคงไม่เข้าที่แน่ ฉะนั้น
ก็เหลือตัวเลือกเพียงสามคนเท่านั้น หนึ่งคือหลันจิ้ง สองคือซูลัว อีกคนคือ
สวินชิงอวี่

หลันจิ้งรีบออกตัวก่อน “ข้าต้องทำหน้าที่สั่งการต่อสู้อยู่ ไม่อาจปลีกตัว
ได้จริงๆ ลูกพีชู เจ้าว่า...”

สหายบางคนรู้สึกว่าการนี้ดูพิลึกพิลั่นชอบกล ซูลัวเป็นลูกพีชศิษย์ปีสาม
เวลานี้หลันจิ้งเข้ามาทำหน้าที่สั่งการแทนนาง เรื่องนี้ยังไม่เท่าไร มาบัดนี้อีกฝ่าย
กลับจะใช้ให้ลูกพีชูทำหน้าที่มารับใช้แทนนาง ทำเช่นนั้นไม่เกินไปหน่อยหรือไม่
ทว่าซูลัวกลับยิ้มเอื่อยอย่างไม่ใส่ใจ

“หยั่งเชิง? ไม่มีปัญหา” เอ่ยจบนางก็ผลไป

ทว่าสวินชิงอวี่กลับร้องซูลัวเอาไว้ “ช้าก่อน!”

ซูลัวหันกลับไปมองอีกฝ่าย สวินชิงอวี่ซึ่งตาพุน

“เรื่องแบบนี้มีชายชาตรีอยู่ทุกคน จะยกให้เป็นงานของสตรีได้อย่างไร
หนึ่งลงเสีย!” เขารั้งชูลั่วให้หนึ่งลง จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนเสียเอง

หลันจิ้งหัวเราะพลางมองสวินซิงอวี่ ทว่านัยน์ตาของนางกลับสาดประกาย
ยะเยือกออกมา

ไม่นานสวินซิงอวี่ก็กลับมาจากการสำรวจพื้นที่ ก่อนจะบอกข้อมูลให้
หลันจิ้งรู้ เป็นไปตามที่นางคาดคะเน เบื้องหน้าเป็นกลุ่มศิษย์ปีสี่ทั้งสิ้นห้าคน
ทั้งหมดเป็นบุรุษ

“ศิษย์ปีสี่ห้าคน?”

“พวกเราเอาชนะได้หรือไม่?”

“ถ้าไม่เช่นนั้นก็นึกก่อนเถิด?”

“แต่ถ้าล้างหารศิษย์ปีสี่ทั้งห้ารายนี้ได้ พวกเราก็จะได้ถึงสิบคะแนน! ส่ง
ผลดีต่อคะแนนกลุ่มอย่างมากทีเดียว!”

“นั่นสิ เมื่อก่อนศิษย์ปีสามของเราทำคะแนนได้ไม่ถึงสิบคะแนนด้วยซ้ำ
ไป แต่เมื่อครูเราได้มาแล้วสี่คะแนน หากตอนนี้ได้มาอีกสิบคะแนน สวรรค์!”

“ข้ากลุ่มของเรายังมีหลันจิ้งอยู่ทุกคน แล้วก็... ลูกพี่ซู...”

หลันจิ้งรอให้คนอื่น ๆ หรือกันเสร็จสิ้นแล้วถึงได้เอ่ยถามพวกเขา “หาก
ทำตามแผนการของข้า โอกาสสำเร็จมีมากกว่าหกในสิบ ตอนนี้ข้าขอถามพวก
เจ้า ลงมือหรือไม่?”

ลงมือหรือไม่ อำนาจในการตัดสินใจอยู่ในมือชูลั่ว ในฐานะลูกพี่ นาง
คือผู้ที่มีความสูงส่งที่สุด ทว่าบัดนี้ดูเหมือนว่าทุกคนจะลืมนึกไปเสียแล้ว พวก
เขาสู่มหัวหรือกัน สุดท้ายก็ให้คำตอบแก่หลันจิ้ง

“ลงมือ!”

ไม่มีใครทันสังเกตเห็นรอยยิ้มที่ผุดวาวขึ้นในดวงตาของหลันจิ้ง

หลันจิ้งพยักหน้า “ในเมื่อจะลงมือ ถ้าเช่นนั้นหลังจากนี้ทุกคนจงฟัง
คำสั่งข้า”

ต้องยอมรับว่าหลันจิ้งจัดวางแผนการได้อย่างละเอียดรอบด้าน หลัง

จากผังแผนการของนาง ทุกคนก็ปลันลึงโลดดีใจขึ้นมา รวากับว่าพวกเขาจะกำจัดศิษย์พี่ทั้งห้ารายนั้นได้ในพรึบตาอย่างไรอย่างนั้น!

สวินชิงอวี้มองซูลัว ว่า“ซูลัวกลับสายหน้า

“ดาบนั้นคืนสนอง”

“จะบอกพวกเขาดีหรือไม่” สวินชิงอวี้นึกหน้า

ซูลัวเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “พวกเขามัวแต่มุ่งหมายในชัยชนะ มีหรือจะฟังวาจาของเจ้า ต่อให้ภายนอกทำท่าว่าเชื่อฟังเจ้า แต่ลับหลังก็ปฏิบัติตามคำสั่งของหลันจิ้งอยู่ดี ไม่เชื่อเจ้าก็ลองดู”

สวินชิงอวี้อู้ขึ้น จากนั้นก็บอกทุกคนว่าเป็นแผนลวง พวกเขาจะกลายเป็นฝ่ายที่ถูกศิษย์พี่ทั้งห้ารายนั้นดักล้อมไว้เสียเอง ว่าทุกคนกลับไม่แยแสในวาจาของเขา ถึงขนาดมีสหายบางรายที่มองสวินชิงอวี้อยู่กับซูลัวด้วยแววตาพิลึกพิลั่น รวากับกำลังคาดเดาว่าซูลัวเป็นผู้เลี้ยมสอนให้สวินชิงอวี้ออกมาทำลายแผนการของหลันจิ้ง

“ลูกพี่ซูลัวไม่ได้กลัวว่าหลันจิ้งจะสร้างผลงานเกินหน้านางหรือกรรมัง” หลายคนในกลุ่มคะเนเช่นนั้น

สวินชิงอวีเห็นสหายทั้งกลุ่มถูกหลันจิ้งล้างสมองราวกับต้องคำสาปก็ทั้งขุ่นขี้ ร้อนใจ และจนปัญญา ยิ่งพอได้ยินคนเหล่านั้นคลางแคลงในตัวซูลัว เจ้าตัวก็ยิ่งโมโหจนใบหน้าแดงกำ นามโหม่น!

ซูลัวยิ้มบาง “เพียงเท่านี้จะกระไรเชียว จิตใจคนเราก็คือเป็นเช่นนั้นเอง” หากไม่มีพลังยุทธ์ที่แข็งแกร่งพอ หากไม่นำชัยชนะมาสู่ทุกคน ศิษย์ปีสามกลุ่มนี้หรือจะยอมก้มหัวให้นาง?

“แต่แบบนี้ไม่ถืบหัวส่งเกินไปหรือไร เจ้าทำประโยชน์ให้แก่ศิษย์ปีสามตั้งมากมาย แต่ตอนนี้พวกเขากลับคิดเช่นนั้นกับเจ้า!” สวินชิงอวี้นึกเจ็บแค้นแทนซูลัว

ซูลัวกลับหัวเราะออกมา “เกิดผลเช่นนั้น สาเหตุสำคัญก็เป็นเพราะข้าเพราะข้าไม่ก้าวออกมาตั้งแต่แรก” หากซูลัวใช้บารมีของนางข่มหลันจิ้งตั้งแต่

ต้น สถานการณ์ก็คงไม่แปรเปลี่ยนเป็นแบบนี้ ทว่าที่นางไม่ก้าวออกมา ก็เพราะต้องการจะสังเกตหลังจึ่งให้ละเอียด และบัดนี้นางก็พบพิรุณของอีกฝ่ายแล้ว ทว่าก็ต้องแลกกับการเสียศรัทธาในตัวเองไม่น้อยเช่นกัน

ชูลัวกระซิบวาจาข้างหูสวีชิงอวี๋สองสามประโยค จากนั้นก็ส่งโอสถให้เขาขวดหนึ่ง

สวีชิงอวี๋มองค้อนนาง “ในที่สุดก็ยอมลงมือเสียที”

ชูลัวหัวเราะ “ไม่ต้องพูดอีกแล้ว รีบไปเถิด แพ้หรือชนะก็ขึ้นอยู่กับเจ้า”

จากนั้นสวีชิงอวี๋ก็หายไปอย่างรวดเร็ว

หลังจึ่งคอยจับตามองชูลัวอยู่ตลอดเวลา หากชูลัวไม่ปฏิบัติการเพียงลำพัง นางก็จะไม่บุ่มบ่ามโดยพลการเด็ดขาด

แผนการ... ยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นหลังจึ่งหรือชูลัว ทั้งคู่ต่างมีแผนการอยู่ในใจ

ขณะที่ศิษย์ปีสามภายใต้การนำของหลังจึ่งใช้วิธีบุกโจมตีสังหารศิษย์ปีสี่สำเร็จสองราย ด้วยเหตุนี้เองสมาชิกทั้งกลุ่มจึ่งเริ่มเผยตัวจากแหล่งชุมนุม จากนั้นก็มุ่งหน้าไปยังลำธารหยาลี่ปู

หลังจากคว่ำชัยชนะมาได้ถึงสองครั้ง ทุกคนก็ทั้งลึงโลดยินดี ทั้งกระวนกระวายและตั้งตาคอยในคราเดียวกัน พวกเขาคิดมาตลอดว่าศิษย์ปีสี่ร้ายกาจอย่างมาก ศิษย์ปีสามไม่อาจกำจัดศิษย์ปีสี่ได้อย่างแน่นอน ทว่าบัดนี้ศิษย์ปีสี่ี่ร้ายมอดม้วยด้วยฝีมือของพวกเขา... เรียกว่าเป็นผลงานต่อสู้อยอดเยี่ยมก็ได้!

หลังจึ่งออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงสงบ “ยังมีศิษย์ปีสี่อีกสามราย พวกเขายังไม่ตระหนักถึงร่องรอยของพวกเรา พวกเราต้องลอบไปทางด้านหลังของพวกเขา จากนั้นก็...”

จึ่งหะนี่เอง... จู่ๆ เสียงร้องของสวีชิงอวี๋ก็ดังขึ้น “ศิษย์ปีสี่มากมาย ดาหน้ามา ทุกคนรีบหนีเร็ว!” เสียงคำรามนี้ทำลายความเงียบสงบบริเวณริมลำธารลงทันที

ดวงตาของหลันจิ้งทอประกายเย็นเยือก ‘สวินชิงอวี่ เจ้าคนน่าชิงชัง!’

ศิษย์ปีสามได้ยินเสียงร้องของสวินชิงอวี่ต่างก็คิดว่าเขาโกหก ทว่ากลับเป็นศิษย์ปีสี่ที่เดิมซุ่มซ่อนตัวอยู่ริบเผยตัวออกมาทันที และดาหน้ากันเข้าไปใส่ศิษย์ปีสามหลังจากได้ยินเสียงตะโกนของสวินชิงอวี่ พวกเขาต้องยุติการต่อสู้ให้เร็วที่สุด! ศิษย์ปีสามเบิกตากว้าง จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนไปในทันที!

“ไม่ได้การ! ศิษย์ปีสี่มากมายมุ่งหน้ามาแล้ว!”

“พวกเราใกล้จะถูกล้อมแล้ว ทุกคนหนีเร็วเข้า!”

“เร็วเข้าๆ รอให้ศิษย์ปีสี่ข้ามลำธารมาได้เมื่อไร พวกเราแะแน่ รีบกลับเข้าไปในป่าเร็ว!”

“ไม่ได้ หากกลับเข้าป่าก็ต้องถูกล่า รีบข้ามลำธารเร็ว!”

บรรยากาศยามนี้อลหม่านไปหมด

หลันจิ้งกำหมัดแน่น พลังถลึงตาใส่สวินชิงอวี่ จากนั้นก็หมุนตัวกลับท่าทางจะออกคำสั่ง ทว่าในตอนนี้องค์ฐูล่วงกลับเป็นฝ่ายก้าวออกมา

“วิ่งไปทางสวินชิงอวี่ เส้นทางนั้นคับแคบ ผ่านได้ที่ละคน พอจะยับยั้งการโจมตีของศิษย์ปีสี่ได้ เร็วเข้า!”

น้ำเสียงสงบนิ่งของฐูล่วงที่ดังขึ้นข้างหูทุกคน ประหนึ่งแสงสว่างที่สาดประกายขึ้นท่ามกลางความมืดมิด

พื๊วๆ

ศิษย์ปีสามกรูกันไปทางสวินชิงอวี่ หลันจิ้งเห็นภาพนั้นแล้วก็รีบหันหน้าทันที เรื่องนี้ผิดไปจากแผนการที่นางวางเอาไว้

“แล้วลูกพี่ฐูล่วง?” ศิษย์ปีสามรายหนึ่งถาม

“ข้าจะเป็นด่านหลังเอง” น้ำเสียงของฐูล่วงเรียบนิ่ง

หลันจิ้งลงทุนวางแผนการตั้งมากมาย เป้าหมายที่แท้จริงของนางมิใช่ศิษย์ปีสามสิบกว่าคนนั้น แต่เป็นฐูล่วงต่างหาก!

ฐูล่วงมองหลันจิ้งด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ระหว่างหนี เจ้ายังอยากออกคำสั่งหรือไม่”

พอได้ยินวาทะเย้ยหยันของซูลั้ว หลันจิ้งก็ยิ้มเยือกออกมา “ข้าจะอยู่เป็นด้านหลังกับเจ้าเอง”

ซูลั้วหัวเราะก่อนเอ่ยเพียง “ได้!”

ต้องยอมรับว่าศิษย์ปีสี่หลายคนยำเกรงซูลั้วไม่น้อย พวกเขาจึงส่งกำลังคนออกมาดักล้อมนางถึงลิบห้าคน ในสถานการณ์ปกติ ศิษย์ปีสี่หนึ่งคนสามารถจัดการศิษย์ปีสามเพียงคนเดียวได้อยู่แล้ว การที่ศิษย์ปีสี่ทั้งสิบห้าราย รวมเล่นงานซูลั้วซึ่งเป็นศิษย์ปีสามเช่นนี้ ไม่เท่ากับเอาชนะได้อย่างง่ายดายหรือไร ทว่าคำตอบหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

ไม่มีใครคาดคิดว่าพลังยุทธ์ที่แท้จริงของซูลั้วจะน่าเกรงขามถึงเพียงนี้ และก็ไม่มีใครรู้ว่านางถือสิ่งใดไว้ในมือ หญิงสาวตั้งใจใช้สิ่งนั้นเล่นงานดวงตาของคู่ต่อสู้โดยเฉพาะ หลังจากที่ถูกร่วงหล่นในขดกระเซ็นใส่ ดวงตาของศิษย์ปีสี่ทั้งกลุ่มก็มีมดบอดทันที เพราะเหตุนี้ซูลั้วจึงสังหารพวกเขาได้โดยไม่เปลืองแรง

หลันจิ้งเฝ้ามองเหตุการณ์ข้างๆ โดยไม่ได้ยื่นมือเข้าแทรก นางยังคิดไม่ตกว่าจะเผยตัวตนออกมาดีหรือไม่ แต่ตอนที่นางเห็นศิษย์ปีสี่ลิบห้าคนเหลือรอดเพียงห้าคน... หลันจิ้งก็หม่นตัวลงจะไปสมทบกับขบวนศิษย์ปีสามอย่างไรบ้าง

ซูลั้วยังไม่ทันได้สำแดงพลังยุทธ์ที่แท้จริงออกมา แต่อาวุธลับในมือของนางก็ดูเหมือนจะได้ผลเกินกว่าที่คาดคิดไว้มากนัก ดูที่วามางคงต้องคิดหาวิธีการโจมตีใหม่เพิ่มเสียแล้ว...

ในเวลาเดียวกันนี้ศิษย์ปีสี่ห้ารายที่เหลือเห็นสถานการณ์ไม่เข้าที่ พวกเขาทั้งหมดสยดสยองตากัน จากนั้นก็หายวับไปจากตำแหน่งนั้น

ศิษย์ปีสี่หนีตายจากการต่อสู้กับศิษย์ปีสาม... นี่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในแดนลี้ลับเจียหนานก็ว่าได้ แต่น่าเสียดายนักที่ศิษย์ปีสามคนอื่นๆ มัวแต่พะวงอยู่กับการหนีเอาตัวรอดจึงไม่ได้เห็นภาพเหตุการณ์นี้ มีเพียงซูลั้วกับสวีชิงอวี่เท่านั้นที่เห็น

แน่นอนว่ารวมหลังจี้ด้วยอีกคน...

“ตามไป!” สวินชิงอ้วตั้งท่าจะตามไปด้วยความฮึกเหิม ทว่าซูล้วงกลับขวางเขาเอาไว้

“ตามอะไรกัน ไปได้แล้ว”

“แต่ว่า...”

“อย่าไล่ต้อนสุนัขจนตรอก กลุ่มพวกเรามีใช้กลุ่มเล็กๆ”

เมื่อครู่จากที่ซูล้วงสังเกต คิษย์ปีสี่กลุ่มนี้เป็นสมาชิกของกลุ่มเย้ารือ กลุ่มเย้ารือน่าจะมีสมาธิกราวๆ ห้าร้อยคน ลูกพี่ของพวกเขาคือเซ็งเย้ารือ คิษย์อันดับต้นแห่งชั้นปีสี่ เป็นคนที่ทรงอิทธิพลมาก

แต่น่าเสียดาย ครั้งนี้เซ็งเย้ารือนำกลุ่มเย้ารือที่หนึ่งไปปฏิบัติภารกิจจนถึงบัดนี้ก็ยังไม่กลับมา เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่ได้เข้าร่วมการทดสอบในแดนลี้ลับเจี้ยนหนานคราวนี้ด้วย เวลานี้ผู้ที่ทำหน้าที่บัญชาการคือกุนซือกลุ่ม... เหวินจี้

จนกระทั่งสถานการณ์รอบด้านสงบลง ซูล้วงก็ตามหาสหายของนางจนพบ แม้ว่าครั้งนี้จะชนะ แต่คิษย์ปีสามกลับต้องเสียกำลังพลไปเช่นกัน เวลาหนึ่งทั้งกลุ่มเหลือสมาธิเพียงสิบคนเท่านั้น เพียงหนึ่งวันหนึ่งคืน จากคิษย์ปีสามสิบแปดคนลดจำนวนเหลือเพียงสิบคน เรียกว่าหายไปเกือบครึ่งค่อน ซูล้วงครุ่นคิดอยู่ในใจ... ไม่รู้ว่าตอนนี้ยังมีคิษย์ปีสามหลงเหลืออยู่ในแดนลี้ลับเจี้ยนหนานอีกกี่คน

ด้านนอกแดนลี้ลับเจี้ยนหนานตั้งฉากผลิกแก้วขนาดใหญ่ ทุกคนมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในแดนลี้ลับเจี้ยนหนานได้จากฉากผลิกแก้วนี้ เวลาหนึ่งคิษย์สองชั้นปีที่ถูกส่งตัวออกมาจากแดนลี้ลับเจี้ยนหนานก่อนหน้านี้พากันนั่งขัดสมาธิพาลงจับจ้องไปยังฉากผลิกแก้วอย่างเจียบๆ

ฉากผลิกแก้วถูกควบคุมด้วยระบบ ดังนั้นระบบจึงเลือกฉายเฉพาะเหตุการณ์การต่อสู้ที่ดุเดือดที่สุด ไร่ใจที่สุด และน่าชมที่สุดให้ทุกคนดู และ

เมื่อครูภาพที่ปรากฏบนฉากพลิกแกวก็คือการต่อสู้ระหว่างชูลวกับศิษย์ปีสี่
นั่นเอง

ศิษย์ปีสี่เห็นชูลวเล่นงานสหายร่วมชั้นปีด้วยยาพิษ มิใช่ด้วยพลังยุทธ์
ของนาง พวกเขาต่างก็ไม่ยอมจำนน ทว่าบัดนี้คนที่พ่ายแพ้ถูกส่งตัวออกมาจาก
แดนลี้ลับเจียหนานเสียแล้ว ถึงต่อให้ไม่ยอมจำนนก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก
คับแค้นใจเท่านั้น

ตรงกันข้าม... ศิษย์ปีสามเห็นว่าชูลวเอาชนะศิษย์ปีสี่ได้มากมายโดยไม่
ต้องใช้พลังยุทธ์ ซ้ำยังทำให้ศิษย์ปีสี่ที่เหลือนั้นเตลิดไปได้ พวกเขาก็พากัน
ปรบมือก็กก้องให้นาง

บรรดาศิษย์นั่งล้อมวงอยู่หน้าฉากพลิกแกว ขณะเดียวกันภายในห้อง
ประชุมอาจารย์ก็จัดวางฉากพลิกแกวไว้อีกอัน ผู้ชมในยามนี้มีเพียงสี่คนเท่านั้น
หัวหน้านี่และหัวหน้าเว... ผู้ดูแลศิษย์ปีสี่ อาจารย์รูปงามและอาจารย์สูงโปร่ง...
อาจารย์ประจำชั้นปีสาม

พอเห็นลำแสงสีขาวหลายสายที่สว่างวาบขึ้นในแดนลี้ลับเจียหนาน จาก
นั้นศิษย์ปีสามก็ถูกส่งตัวออกมาคนแล้วคนเล่า หัวหน้าสี่ก็คลี่ยิ้มกว้างบน
ใบหน้า ก่อนปรายตามองอาจารย์รูปงามด้วยสายตาเยาะหยัน ขณะที่สีหน้า
ของอาจารย์รูปงามกลับเย็นชาประหนึ่งน้ำแข็งพันปี

จนกระทั่งชูลวปรากฏตัวขึ้นและกำจัดศิษย์ปีสี่ไปได้สิบราย รอยยิ้มบาง
ถึงได้ปรากฏขึ้นบนใบหน้าอาจารย์รูปงามบ้าง หัวหน้าสี่เห็นเช่นนั้นก็ไม่ชอบใจ
นัก เขายิ้มอย่างมีเล่ห์

“ดูท่าว่าศิษย์ปีสามรุ่นนี้จะไม่ได้ความสักเท่าไร จู๊ๆ ออานแอเสียเหลือ
เกิน”

อาจารย์รูปงามยิ้มเยือก ไม่คิดจะใส่ใจอีกฝ่าย หัวหน้าสี่แสวงถอนใจ

“ในบรรดาศิษย์ปีสามทั้งหมด มีเพียงชูลวเท่านั้นที่หาคะแนนได้สักหยิบ
มือ ส่วนคนอื่นๆ หึๆ ไม่ได้ความ ไม่ได้ความสักคน ศิษย์ปีสามต้องพ่ายแพ้
การต่อสู้กลุ่มเป็นแน่”

อาจารย์รูปงามทำหน้าที่ถึง สี่หน้าย่าแยะถึงที่สุด ส่วนหัวหน้าเวกกลับเอ่ย
ออกมางายๆ

“คุณทำงานได้เยี่ยมยอด ต่อให้ศิษย์ปีสามแพ้ แต่ผลงานเดี่ยวของ
นางก็ต้องติดอันดับอย่างแน่นอน”

อาจารย์รูปงามโพล่งถาม “หัวหน้าเวกคิดว่าศิษย์ปีสามจะมีโอกาส
เอาชนะการทดสอบกลุ่มได้มากน้อยเท่าไร”

“หือ?” หัวหน้าเวกมองอาจารย์รูปงามด้วยสีหน้างุน “ศิษย์ปีสาม
เอาชนะการทดสอบกลุ่ม? จะเป็นไปได้หรือ”

“ฮ่าๆ” หัวหน้าลี้ฟงบสนทนาของทั้งคู่แล้วหัวเราะจนน้ำตาแทบเล็ด
ท่าทางเกินจริงเป็นอย่างมาก อาจารย์รูปงามใบหน้าแดงก่ำ ฝ่ามือข้างลำตัว
กำแน่น

อาจารย์สูงโปร่งสังเกตเห็นว่าอาจารย์รูปงามอารมณ์ไม่คงที่นัก ทั้งยัง
ตัวสั่นทึ่มด้วยความโกรธ เขาก็อดลอบกุมมือนางไม่ได้ “ไม่เป็นไร เดิมศิษย์
ปีสามก็ไม่เคยเอาชนะการทดสอบกลุ่มได้อยู่แล้ว พ่ายแพ้ถือเป็นเรื่องปกติ”

ไม่เป็นไร? พ่ายแพ้ถือเป็นเรื่องปกติ? อาจารย์รูปงามกัดริมฝีปากล่าง
อย่างแรงจนรู้สึกได้ถึงรสชาติเลือดฝาดเผื่อน นางเดิมพันกับหัวหน้าลี้เอาไว้
หากพ่ายแพ้ นางก็ไม่อาจมีชีวิตรอดอีกต่อไป! เรื่องปกติอะไรกัน เรื่องนี้เรียก
ว่าเป็นเรื่องปกติได้หรือไร!

หัวหน้าลี้ได้ยินการตอบโต้กันระหว่างอาจารย์รูปงามกับอาจารย์สูงโปร่ง
เขาก็ทุบโต๊ะพลางหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง หัวเราะจนน้ำตาไหลออกมา หัวหน้า
เวกกับอาจารย์สูงโปร่งมองหัวหน้าลี้ที่หัวเราะไม่หยุดสลับกับอาจารย์รูปงาม
ที่สีหน้าเต็มไปด้วยความกัลลัดกลุ้ม แวฉงนคลางแคลงและเป็นกังวลก็ปรากฏ
ขึ้นในดวงตาของคนทั้งคู่...

“เจ้าเดิมพันกับเขาหรือ” อาจารย์สูงโปร่งถามอาจารย์รูปงาม

อาจารย์รูปงามจะกล้าเผยเรื่องการเดิมพันที่หน้าขายหน้าในครั้งนี้ออกมา
ได้อย่างไร ทว่าหัวหน้าลี้กลับไม่แยแสสักนิด ซ้ำยังต้องการประกาศออกมา

ให้ผู้คนรับรู้อีกด้วย ดังนั้นเขาจึงหัวเราะแล้วบอก

“เดิมพัน? แนนอยู่แล้ว”

อาจารย์รูปงามลูกพรตแล้วตวาดใส่หัวหน้าสี่ “หุบปาก! ห้ามพูด!”

ท่าความเดือดดาลของอาจารย์รูปงามกลับไม่อาจยับยั้งเจตนาร้ายของหัวหน้าสี่ได้ หากหัวหน้าสี่ใส่ใจความรู้สึกของนาง เขาก็จะไม่บังคับนาง

หัวหน้าสี่หัวเราะลั่นก่อนโผล่ออกมา “ต้องเดิมพันอยู่แล้ว พวกเจ้าลองเดาดูหรือไม่”

ใครเล่าจะคาดเดาถูก คงไม่มีใครคิดหกรอกกระมังว่าหัวหน้าสี่จะไรรายอายุถึงขั้นนี้ และก็คงไม่มีใครคิดว่าหัวหน้าสี่จะทำเดิมพันอย่างหน้าไม่อายเช่นนี้ สุดท้ายหัวหน้าสี่ก็เอ่ยเสียงดังฟังชัด

“หากศิษย์ปีสี่เอาชนะการทดสอบกลุ่มได้ อวี๋เหมยเยียนก็ต้องกลายเป็นอนุของข้า... ลีฝาน!”

อะไรนะ! ทุกคนตะลึงพริ้งเพริด

อาจารย์สูงโปร่งมือเท้าเย็นเฉียบ ขณะที่อาจารย์รูปงามยกสองมือขึ้นปิดหน้า แทบไม่มีหน้าจะมองผู้ใด

หัวหน้าเวยนี่หน้าเล็กน้อย เขาปรายตามองหัวหน้าสี่ อาจารย์รูปงามก็สุดลมหายใจลึกแล้วจึงมองหัวหน้าสี่อย่างไม่เกรงกลัว

“ศิษย์ปีสามเอาชนะการทดสอบกลุ่มได้เมื่อใด ห้ามท่านพัวพันวุ่นวายกับข้าอีกต่อไป หวังว่าท่านจะจำวาจาของตัวเองได้!”

หัวหน้าสี่ขอยืมคำพูดของหัวหน้าเวยที่เอ่ยไปเมื่อครู่ “ศิษย์ปีสามเอาชนะการทดสอบกลุ่ม? จะเป็นไปได้หรือ”

ภายในห้องประชุม มีเพียงหัวหน้าสี่คนเดียวที่แสดงท่าทีล้าพองใจออกมา ขณะที่อาจารย์รูปงามกับอาจารย์สูงโปร่งเต็มไปด้วยความขุ่นขี้และไม่เหลือความหวังเลยแม้แต่นิด

เวลาเดียวกันนี้สถานการณ์ในกลุ่มศิษย์ปีสามกำลังจะเปลี่ยนแปลง

ไป...

ชูลัวกับสวินซึ่งอวีกลับมาอยู่ท่ามกลางกลุ่มศิษย์ปีสามอีกครั้ง ทว่าวันนี้หลันจิ้งกลับนำหน้าพวกเขาไปแล้วหนึ่งก้าว ด้วยการใช้ความสงบนิ่งและความมั่นใจในตัวเองปลุกปลอบขวัญกำลังใจทุกคน

ตอนที่ชูลัวมาถึง หลันจิ้งก็พูด “ไม่เป็นไร ไม่ต้องกังวล ตอนนี้พวกเราปลอดภัยชั่วคราว ข้าจะช่วยพวกเจ้าหาที่ซ่อนที่ปลอดภัยเอง”

หลันจิ้งหันกลับมา พอเห็นชูลัว สายตาของนางก็พลันเปลี่ยนไป จู่ๆ นางก็ชี้หน้าชูลัวแล้วตวาดออกมาเสียงดัง “เจ้าเป็นหนอนบ่อนไส้!”

วาทะพิลึกพิลั่นเพียงประโยคเดียวทำให้สหายทั้งหมดตะลึงพรึงเพริด ชูลัวเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม ส่วนสวินซึ่งอวีขึ้นซึ่งอย่างหนัก

“เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไรกัน! ลูกพี่ชูจะเป็นหนอนบ่อนไส้ได้อย่างไร ข้าว่าเจ้านั้นละที่เป็นหนอนบ่อนไส้ตัวจริง!”

หลันจิ้งยิ้มเยือก “เมื่อครู่ตอนที่เ็นด้านหลัง ข้าเห็นชูลัวเจรจาความกับศิษย์ปีสี่! ไม่เช่นนั้นเจ้าก็บอกพวกเรามา เพราะอะไรพวกเจ้าถึงเอาตัวรอดจากวงล้อมการโจมตีของศิษย์ปีสี่กลุ่มนั้นมาได้ หากไม่ใช่เพราะทำข้อตกลงร่วมกัน และพวกเขางงใจอ่อนข้อให้ พวกเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่รอดได้อีกหรือไรกัน!”

หลันจิ้งเห็นกับตาว่ายาพิษที่ชูลัวใช้กับศิษย์ปีสี่ก่อนหน้านี้หมดเกลี้ยงไปแล้ว ก็เท่ากับว่านางไร้หลักฐานที่จะพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของตนเองอีก

หากหลันจิ้งยังเป็นหลันจิ้งผู้ที่ทุกคนมองเป็นเช่นเมื่อก่อน แน่หนอนว่าคงไม่มีใครเชื่อถือนางของนาง ทว่าหลันจิ้งในเวลานี้เป็นที่ยกย่องและนับหน้าถือตาของศิษย์ปีสามกลุ่มนี้ หลายคนฟังคำพูดของนางแล้วพานเชื่อถือนางไปด้วย เพราะเหตุนี้เองสายตาที่มองชูลัวจึงฉายแววกลางแคลงโดยไม่รู้ตัว

หลันจิ้งตระหนักดีว่านางต้องตีเหล็กยามร้อน ดังนั้นจึงยิ้มเยือกก่อนเอ่ยกับชูลัว “ข้าเห็นกับตาว่าเจ้าเจรจากับศิษย์ปีสี่ เจ้าไม่ต้องแก้ตัวอีกแล้ว พวกเราไม่เชื่อเจ้าหรอก”

ซูลัวกลับหัวเราะเอื่อยยามมองหลันจิ้ง ขณะที่สวินชิงอวีคำรามด้วยความเดือดดาล

“น่าขันนัก! โฉนลูกพี่ซูลัวต้องทำเช่นนี้ด้วย มีมูลเหตุจงใจใดกัน เจริญกับศิษย์ปีสี่เพื่ออะไร!”

หลันจิ้งแค้นหัวเราะ “มูลเหตุแรงจูงใจ? เรื่องนี้ยังไม่ชัดเจนหรือไร ซูลัวคิดจะขายศิษย์ปีสามเป็นการแลกเปลี่ยน แลกกับการเป็นผู้ชนะในห้าอันดับแรก! ไม่เช่นนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับศิษย์ปีสี่กลุ่มนั้น เจ้ามีหวังถูกลบละเอียดเป็นเต้าหูไปนานแล้ว!”

ศิษย์ปีสามทั้งสิบรายต่างมองซูลัวด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อ

แยءแล้ว! สวินชิงอวีร้อนใจ เขาพยายามที่จะทำให้ทุกคนตาสว่างว่าแท้จริงแล้วหลันจิ้งคือหนอนบ่อนไส้ตัวจริง แต่เวลานี้ชายหนุ่มกลับพบว่ายังอธิบายก็ยังไม่เข้าตัว ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไรดี

อันที่จริงความเห็นของศิษย์ปีสามสิบรายนี้หาได้สำคัญอะไรไม่ แต่ถ้าพวกเขากระจายข่าวเรื่องที่ซูลัวเป็นหนอนบ่อนไส้ออกไป ไม่ว่าคนอื่นๆ จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่เรื่องนี้ก็ต้องกระทบกับขวัญกำลังใจของศิษย์ปีสามอย่างใหญ่หลวงแน่นอน!

หรือว่าจะสังหารศิษย์ปีสามทั้งสิบคนนี้เสีย? สวินชิงอวีใช้สายตาซักถามซูลัว ในความคิดของสวินชิงอวี คนกลุ่มนี้ไม่มีสมมอง ตายไปยิ่งจะดีเสียกว่า! ทว่าซูลัวกลับไม่คิดเช่นนั้น อันที่จริงสมาชิกกลุ่มทั้งสิบคนนี้หาใช้ตัวแปรสำคัญไม่ สิ่งสำคัญก็คือการตอบโต้ระหว่างนางกับหลันจิ้ง หากหลันจิ้งกลับขาเป็นดำได้ ถ้าเช่นนั้นนางก็กลับดำเป็นขาวได้เช่นกัน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าฝ่ายใดมีความสามารถและแข็งแกร่งกว่ากัน ซูลัวดำเนินชีวิตมาอย่างราบรื่นโดยตลอดนานๆ ครั้งจะได้เจอคู่ต่อกรที่เจ้าเล่ห์มากแผนการลึกลับ นางจึงรู้สึกว่าคุณนี้น่าสนใจไม่น้อย

เวลานี้ศิษย์ปีสามทั้งสิบคนกำลังถกเถียงกันอย่างหนัก บางคนหัวเห็ดตื่นขาดก็ไม่เชื่อว่าซูลัวจะทำเช่นนั้น บางคนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง บางคนเริ่ม

กลางแคลงใจในตัวชูลัว...

บรรดาศิษย์ปีสามซึ่งถูกส่งตัวออกมาจากแดนลี้ลับเจียนหนาก่อนหน้านี้เห็นสถานการณ์ในฉากผลึกแก้วแล้วก็โมโหจนเกือบกระอักเลือด! ลูกพี่ชูสร้างความดีงามให้แก่ศิษย์ปีสามตั้งมากมาย แต่เจ้าโง่พวกนี้กลับสงสัยในตัวลูกพี่ชู รอพวกเขาถูกส่งตัวออกมาเมื่อไรเถิด จะต้องตีให้ตายทีเดียว ทุกคนกำหนดแน่

ใครบอกกันว่าหลันจิ้งเอ่ยวาจาจะมีเหตุผล นางกำลังใส่ร้ายป้ายสีลูกพี่ชูอยู่เห็นๆ แม้แต่สวีนชิงอวี่ก็ยังเถียงไม่ออก ได้แต่เต้นเร้าๆ ด้วยความโมโห ชั่วเวลานี้หลายคนก็เริ่มเอนเอียงเข้าข้างหลันจิ้งไปแล้ว

“ชูลัว เจ้าช่างไร้ยางอายนัก เจ้าลากศิษย์ปีสามทั้งหมดมาเดือดร้อนด้วยเพื่อแลกกับเกียรติยศชื่อเสียงของเจ้า! นาเวหนานัก ทั้งๆ ที่พวกเขาเชื่อถือในตัวเจ้า เชื่อมั่น ยกย่อง และเคารพเจ้าถึงเพียงนี้! เจ้าทำเช่นนั้นไม่รู้สึกลึกผิดต่อพวกเขาหรือ! ถามใจของเจ้าดู เจ้าทำเช่นนั้นไม่ผิดต่อความเคารพศรัทธาของพวกเขาหรือ” หลันจิ้งเอ่ยออกมาอย่างฉะฉาน

ศิษย์ปีสามที่อยู่หน้าฉากผลึกแก้วโมโหแทบคลั่ง หึงผู้นี้... หากไม่ใช่เพราะเห็นกับตาว่านางเล่นลูกไม้ ฟังจากคำพูดของนาง ไม่น่าว่าพวกเขาจะสงสัยในตัวชูลัวเช่นกัน น่าชิงชังนัก!

ในตอนนี้อเองเสียงแผ่วเบาที่ดังขึ้นท่ามกลางกลุ่มศิษย์ปีสามที่อยู่หน้าฉากผลึกแก้ว “ไม่ใช่ข้า...”

ผู้พูดเป็นหญิงสาวร่างผอมบาง นางสาวชุดกระโปรงสีฟ้า ใบหน้าสามัญฉรรมา แม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนกลับถูกกลืนกินเสียสนิท น้ำเสียงของนางทั้งแผ่วเบาและไร้ความมั่นใจ นาง... นางก็คือหลันจิ้งที่อยู่เฝ้าฉากผลึกแก้ว!

“คนผู้นี้ไม่ใช่...”

“หลันจิ้ง? เหตุใดหลันจิ้งถึงอยู่ที่นี่ได้ ถ้าเช่นนั้นหลันจิ้งในฉากผลึกแก้ว...”

“สวรรค์! เกิดอะไรขึ้น ไฉนถึงได้มีหลันจิ้งสองคน!”

ยามนี้ศิษย์ปีสามหน้าจากผลึกแก้วแทบไม่อยากจะเชื่อ!

หลังจากที่ศิษย์ปีสี่หายตะลึงงัน พวกเขาก็พากันยิ้มเยือกอย่างเป็นต่อ
ทั้งหมดพอจะเข้าใจเรื่องราวเรื่องนี้แล้ว และก็รู้ว่าหลันจิ้งที่ใส่ร้ายป้ายสีซูลัว
ผู้นั้นคือใคร

“คนผู้นั้น... ไม่ใช่ข้า...” หลันจิ้งตัวจริงร้อนใจแทบจะรำให้

ตอนที่นางเข้าไปในแดนลี้ลับเจียหนาน ยังไม่ทันได้ลืมนางก็ถูกอะไร
บางอย่างปะทะออกมาเสียก่อน พอลืมตาขึ้นอีกครั้ง นางถึงได้รู้ว่าตนถูกส่ง
ออกมาจากแดนลี้ลับเจียหนานเสียแล้ว เรื่องนี้ทำให้หลันจิ้งเศร้าใจอย่างมาก
นางกลับไปรำให้อยู่ที่เรือนพักเงียบๆ ครู่ใหญ่...

พอกลับมาเพื่อหมายจะดูการต่อสู้ระหว่างสองชั้นปีอีกครั้ง นางกลับเห็น
‘ตนเอง’ ในฉากผลึกแก้วกำลังใส่ร้ายลูกพี่ซูลัว ทำเอาเจ้าตัวแทบเป็นลมหมดสติ
ไปก็ว่าได้ ทว่าครั้งนี้นางรวบรวมความกล้าแล้วก้าวออกมาแสดงตัวให้ทุกคน
ได้ประจักษ์

“เป็นศิษย์ปีสี่! คนผู้นั้นต้องเป็นศิษย์ปีสี่แน่!” ทุกคนที่อยู่หน้าฉากผลึก
แก้วคาดเดาความจริงได้แล้ว พวกเขากันมองซูลัวด้วยสายตาเป็นกังวล

ซูลัวผู้อยู่ในแดนลี้ลับเจียหนานไม่รู้เรื่องราวอันใดเลยแม้แต่หนึ่งนางจะ
คิดว่าหลันจิ้งเป็นศิษย์ปีสามตัวจริงหรือไม่ นางจะรับมือกับวิกฤติการณ์ในเวลา
นี้ได้อย่างไร นางจะเอาชนะหลันจิ้งตัวปลอมอย่างไร ทั้งหมดถึงกับปวดเหงื่อ
แทนซูลัว

ในเวลาเดียวกันนี้ซูลัวกลับยึดตัวตรงด้วยท่วงท่าสง่า นางมองหลันจิ้ง
ที่ใส่ความนางไม่หยุดด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“พูดจบแล้วหรือไม่” ซูลัวเห็นหลันจิ้งเอ่ยจบก็ถามขึ้นด้วยน้ำเสียง
เหน็บนาบ

หลันจิ้งยิ้มเยือก นางรู้ว่าหลังจากที่เมื่อครูศิษย์ปีสามโง่เงาเต่าตุ่น
กลุ่มนี้ถูกนางล้างสมองไปแล้ว พวกเขาย่อมเชื่อถือนางมากกว่าซูลัวเป็นแน่ สิ่ง
ที่นางต้องการมิใช่แค่ชีวิตของซูลัวเท่านั้น ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือนางหมายจะให้

ชูลั้วจนตรอกจนกระทั่งพูดวจาได้ไม่ออก

ก่อนหน้านั้นตอนที่ศิษย์ปีสี่บุกไปเล่นงานศิษย์ปีสามถึงเขตเรือนพัก ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าศิษย์ปีสามสมควรสามัคคีมิใช่หรือไร บอกว่าพวกเขาหนักแน่นมั่นคง ทั้งยังปกป้องชูลั้วอย่างที่ไม่มื่อะไรมาลั่นคลอนได้มิใช่หรือ...

ถ้าเช่นนั้นนางก็จะทำให้พวกเขาเบิกตามองให้ดีกว่า การทำลายความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของคนเหล่านั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องง่ายดายปานดิดนิ้ว นี่คือการต้องการที่อยู่ส่วนลึกในใจของศิษย์ปีที่ปลอมตัวเป็นหลั่นจิ้งรายนี้

“ในเมื่อพูดจบแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็ถึงตาข้าบ้าง” ชูลั้วยิ้มบางพลางปรายตาไปมองสหายคนอื่นๆ

ตอนที่ศิษย์ปีสามเห็นสายตาของชูลั้ว ทั้งหมดก็ได้แต่หลบวูบ เพราะพวกเขาสงสัยในตัวชูลั้ว ทว่าแววตาของชูลั้วกลับกระจ่างใส ชัดแจ้ง ตรงไปตรงมา และเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก

ศิษย์ที่อยู่หน้าฉากพลึกแก้ว ไม่ว่าจะเป็นศิษย์ปีสามหรือศิษย์ปีสี่ เวลาที่ต่างพากันเบนความสนใจมาที่ชูลั้วทั้งหมด พวกเขาอยากรู้ว่าชูลั้วจะคลี่คลายสถานการณ์ในเวลานี้ได้หรือไม่ อันที่จริงไม่เพียงแต่ศิษย์สองชั้นปีที่สงสัย แม้แต่ท่านอาจารย์ที่อยู่ในห้องประชุมต่างก็มองหญิงสาวด้วยความสงสัยใคร่รู้เช่นกัน

ชูลั้วหัวเราะแล้วถามพวกเขา “พวกเจ้ายังจำครั้งแรกที่ถูกเภาวัลย์วิเศษโจมตีได้หรือไม่ ตอนนั้นคนแรกที่ถูกเล่นงานคือใคร”

ทุกคนย่อนทบทวนความทรงจำตามคำพูดของชูลั้ว เริ่มสุดมีสหายถูกเล่นงานสองคนใช่หรือไม่! ไม่ถูกต้อง ก่อนสองคนนั้น เภาวัลย์วิเศษโจมตีมาก่อนหนึ่งครั้ง ทว่าศิษย์ผู้นั้นกลับรอดมาได้ และนางก็คือ...

“เอ? คนแรกที่รอดมาได้ก็คือหลั่นจิ้งมิใช่หรือไร”

“ถูกต้องๆ เป็นนาง!”

“ตอนนั้นข้าไม่รู้ว่านางเป็นใคร เห็นเพียงชุดกระโปรงสีฟ้า ดูจากในเวลาแล้วผู้ที่สวมชุดสีฟ้าในกลุ่มเราก็มีแค่นางคนเดียวเท่านั้น”

หลันจิ้งทอดสายตากมปลามมองซูลัว ไม่รู้ว่าซูลัวกำลังเล่นลูกไม้ไต่
กัลปรูสึกได้ถึงลางสังหรณ์ไม่ดีที่กำลังจะเกิดขึ้น

ซูลัวพยักหน้า จากนั้นก็วิเคราะห์ให้ทุกคนฟังต่อ “เถาวัลย์พิเศษพวก
นั้นมีนามว่า ‘เถาวัลย์พสุธาพินาศ’ ดูจากขนาดของมันพอจะเนได้ว่ามีพลังยุทธ์
ระดับขั้นบรรลूसีดาว ใครที่คำนวณไม่ถูกก็สามารถพลิกตำราเปิดดูได้”

ซูลัวเอ่ยวาจาออกไป คิษย์ปีสามหลายคนก็พากันก้มหน้าดู พวกเขา
สนใจแต่กับการฝึกฝนพลังยุทธ์ มิใครใส่ใจตำราด้านอื่นๆ นัก เพราะเหตุนี้
จึงไม่อาจจะเนได้

ในห้องประชุม อาจารย์รูปงามพยักหน้า “ซูลัวกล่าวได้ถูกต้องแล้ว
เถาวัลย์พสุธาพินาศต้นนั้นมีพลังยุทธ์ในขั้นบรรลूसีดาว”

หน้าฉากพลิกแล้ว คิษย์ปีสี่พยักหน้ารับว่าซูลัวจะเนได้ถูกต้อง

ขณะที่ซูลัวซึ่งอยู่ในแดนลี้ลับเจียนหานยืมบางอีกครั้ง “รู้พลังยุทธ์ของ
เถาวัลย์พสุธาพินาศแล้ว ถ้าเช่นนั้นพลังยุทธ์ของหลันจิ้งเล่า?”

“หลันจิ้งน่าจะมีพลังยุทธ์ขั้นบรรลूसี่ดาว”

“ใช่แล้ว ก่อนหน้านั้นข้าเพิ่งจะวัดฝีมือกับนางมา เพราะเหตุนี้ข้าถึงได้รูสึก
แปลกใจอยู่ตลอดเวลาว่าเพราะอะไรจู่ๆ นางถึงได้ร้ายกาจขึ้นถึงระดับนี้!”

หลันจิ้งยิ้มเยือก “ข้าเพิ่งเลื่อนขั้นพลังยุทธ์มาที่ขั้นบรรลूसีดาวเมื่อวัน
ก่อน ไม่ได้หรือไร”

ซูลัวหัวเราะ “ได้ ไฉนจะไม่ได้เล่า เจ้ามีพลังยุทธ์ขั้นบรรลूसีดาว แต่เจ้า
มิใช่ผู้ครอบครองธาตุไม้หรือธาตุดิน เจ้าหนีรอดจากการโจมตีของเถาวัลย์
พสุธาพินาศที่ทุกคนจนปัญญามาได้ยังไงกัน”

หลันจิ้งจ้องซูลัวด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เจ้าเอ่ยวาจาไร้สาระ
หรือไร ข้าเอาตัวรอดได้มีอะไรน่าสงสัยกัน ก็แค่หนีเอาตัวรอดเท่านั้น!”

ซูลัวหัวเราะ จากนั้นนางก็โบกมือ ก่อนที่เถาวัลย์เส้นหนึ่งจะปรากฏขึ้น
เบื้องหน้าทุกคน

“นี่มัน...”

“แถวลย์พสุธาพินาศ!”

“ดูเหมือนจะเป็นแถวลย์พสุธาพินาศชั้นบรรลุตดาว?”

“ไม่ใช่แถวลย์เส้นนั้น?”

“ลูกพี่ชู่จะทำอะไร”

ตอนที่ทุกคนจบนางาย ชูล้วก็ติดโอสถสีแดงเพลิงเม็ดหนึ่งเข้าไปใส่แถวลย์เส้นนั้น แค่ว่าพริตาเดียวแถวลย์พสุธาพินาศก็ขยายขนาดขึ้นอย่างรวดเร็ว ลำต้นของมันทั้งอวบใหญ่และแข็งแรง ดูแล้วน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

“สวรค์!”

“เมื่อครู่ลูกพี่ชู่ใส่โอสถใดเข้าไปในแถวลย์พสุธาพินาศ”

“โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์? คงไม่ใช่โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์กระมัง”

ศิษย์ปีสามทั้งสิบรายตะลึงงันไปกับภาพที่เห็นตรงหน้า ไม่ใช่แค่พวกเขาเท่านั้น แม้แต่ศิษย์หน้าฉากพลีกแ้วเองก็พานจ้งงไปกับความฟุ่มเฟือยของชูล้วในครั้งนี้ โฉนถึงสิ้นเปลืองแบบนี้

นั่นมันก็แค่แถวลย์พสุธาพินาศต้นหนึ่งในแดนลี้ลับเจียนหานเท่านั้น ต่อให้ร้ายกาจเพียงใดก็น่าออกมาไม่ได้ แต่ชูล้วกลับยกโอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ให้มันเสพ ช่วยให้พลังยุทธ์ของมันกระต่องขึ้นไปขึ้นบรรลุตดาว โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ชั้นจักรพรรดิ สวรค์... ช่างฟุ่มเฟือยโดยแท้! หากผู้มียุทธ์คนใดเสพโอสถนี้ก็สามารถที่จะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้หนึ่งดาวในทันที!

หาว่าชูล้วกลับใช้โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์กับแถวลย์เส้นหนึ่ง แค่นี้ก็ชวนให้ทั้งอาจารย์และศิษย์รู้สึกอิจฉาไม่น้อย! สำหรับศิษย์สำนักวิชายุทธ์แล้วโอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ส่งผลดีต่อพลังยุทธ์อย่างไม่ต้องสงสัย สำหรับอาจารย์โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ก็ส่งผลดีต่อพลังยุทธ์ด้วยเช่นเดียวกัน

เนื่องจากเกาะเจียเล่อแห่งนี้เป็นเกาะปิดตาย แทบจะหาซื้อโอสถชั้นจักรพรรดิจากที่ใดไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงโอสถล้ำค่าอย่างโอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์เม็ดนี้ ทุกคนจึงจวนเกือบจะรำไห้ออกมา หากพวกเขารู้ว่าก่อนหน้านี้ชูล้วมอบโอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ให้กลุ่มของมู่ฉิงเพื่อฝึกพลังยุทธ์ครั้งแล้ว

ครั้งเล่า ไม่รู้ว่าคนเหล่านี้จะอีกจนแข่งขาอ่อนแรงไปเลยหรือไม่...

Чулльช่วยเหลือเกวล์ยพสุธาพินาศเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ขึ้นอีกหนึ่งดาว

ท่ามกลางสายตาสับสนของทุกคน บัดนี้เกวล์ยพสุธาพินาศอยู่ในชั้นบรรลूसี่ดาวแล้ว

เนื่องจาก Чулльช่วยเหลือเกวล์ยพสุธาพินาศต้นนี้เลื่อนพลังยุทธ์ได้ ดังนั้น Чуลльจึงทำข้อตกลงกับมันว่าจะขอให้มันเลียนแบบการโจมตีเกวล์ยพสุธาพินาศต้นก่อนหน้า

พี่บ!

เกวล์ยพสุธาพินาศทอประกายแสงสีเขียวมรกต หลันจิงยังไม่ได้สติคืนมา เวก์ถูกรวบตัวได้อย่างแรง กว่าที่ตั้งตัวทัน สองแขนสองขาที่ถูกพันหนาแน่นหนา เวลานี้ในใจของนางกระสับกระส่ายว้าวุ่นไปหมด เพราะสายตามากมายกำลังจ้องมองมาที่นาง นางจะผิดพลาดไม่ได้ ไม่เช่นนั้นสิ่งที่ลงแรงทำมาทั้งหมดก็จะสูญเปล่าไป

หลันจิงพยายามดิ้นรนอย่างหนักหน่วง อันที่จริงหากวัดด้วยพลังยุทธ์ที่แท้จริงของนาง เกวล์ยพสุธาพินาศเส้นนี้ไม่มีวันต่อกรกับนางได้แน่ ทว่าเวลานี้นางกำลังช่อนไฟตายไปใหญ่เอาไว้ และไม่อาจเปิดเผยออกมาได้ในเวลานี้ เพราะถ้าเปิดเผยเมื่อไร สถานะของนางก็จะประจักษ์ชัดตามไปด้วย ข้าเกวล์ยพสุธาพินาศที่ Чуลльช่วยเหลือเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ให้เส้นนี้ก็พิลึกนัก

เดิมหลันจิงคิดจะใช้พลังวิเศษควบคุมมัน เพราะสำหรับนางแล้วเรื่องนี้อาจเป็นเรื่องยากไม่ ทว่าจู่ๆ นางก็พบว่าตนไม่อาจควบคุมเกวล์ยเส้นนี้ได้ นอกจากควบคุมไม่อยู่แล้ว ข้ายังยั่วยุให้เกวล์ยพสุธาพินาศโจมตีอย่างคลุ้มคลั่งขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

“ให้ตายเถิด!” หลันจิงบริภาษออกมา เพราะในเวลานี้นางตระหนักได้ถึงเรื่องน่าตระหนกเรื่องหนึ่ง นั่นก็คือ... นางเข้าใจว่าเกวล์ยพสุธาพินาศเส้นนี้เลื่อนชั้นพลังยุทธ์มาที่ชั้นบรรลूसี่ดาวเหมือนกับคนอื่นๆ ทว่าตอนนี้นางกลับ

พบว่าฤทธิ์ของโอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ที่มีต่อเถาว์ลย์พสุธาพินาศยังไม่หมดสิ้นลง เพราะเถาว์ลย์พสุธาพินาศกำลังเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ขึ้นอย่างต่อเนื่อง!

มันกำลังจะเลื่อนพลังยุทธ์ไปที่ชั้นบรรลู่ห้าดาว? เป็นไปไม่ได้! ไม่ใช่แค่พลังที่ตกใจ ศิษย์สองชั้นปีที่รุ่มล่อมหน้าจากผลึกแก้วก็พากันตะลึงพริ้งเพริด โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์มีสรรพคุณดีถึงเพียงนี้เชียวหรือ!

เรื่องที่พวกเขาไม่รู้ก็คือซูลัวเป็นผู้หลอมโอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์เม็ดนี้เองกับมือ ทั้งยังใช้สมุนไพรมะนิปที่นางเก็บไว้ในมิติติดตามกาย คุณสมบัติของมันย่อมดีกว่าสมุนไพรมะนิปที่หาได้ในเกาะเจียเล่อ ผนวกกับฝีมือการปรุงโอสถของผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิอย่างนาง โอสถที่ได้จึงมีใช้แค่โอสถชั้นจักรพรรดิสามัญทั่วไป

ลำแสงสีเขียวมรกตสายหนึ่งทอประกายวาว...

“โอหยา! เถาว์ลย์พสุธาพินาศเลื่อนพลังยุทธ์มาที่ชั้นบรรลู่ห้าดาวแล้ว!”

“โอสถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์เม็ดเดียวทำให้เถาว์ลย์พสุธาพินาศเลื่อนพลังยุทธ์จากชั้นบรรลู่สามดาวมาที่ชั้นบรรลู่ห้าดาว!”

“สิ้นเปลือง สิ้นเปลืองโดยแท้! โอสถแบบนี้หากผู้มีพลังยุทธ์ได้เสพจะดีเพียงใด แต่กลับใช้ไปกับพืชต้นหนึ่ง โอหยา! เห็นแล้วปวดใจเหลือเกิน”

อันที่จริงผู้ที่ปวดใจที่สุดในยามนี้ก็คือหลันจิ้ง เพราะภายใต้การโจมตีจากเถาว์ลย์พสุธาพินาศอย่างหนักในเวลาอันสั้น อันที่จริงนางจะยอมแพ้ก็ได้ ทั้งนี้เพราะเถาว์ลย์พสุธาพินาศเลื่อนพลังยุทธ์ไปที่ชั้นบรรลู่ห้าดาวแล้ว การพ่ายแพ้ให้แก่มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด

ซูลัวก็พิสูจน์อะไรไม่ได้ด้วย ทว่านางกำลังพลาดพลั้งอย่างใหญ่หลวง พลาดที่ไม่ได้คิดถึงจุดนี้ตั้งแต่เริ่มต้นต่อสู้ ดังนั้นตอนที่เผชิญหน้ากับการปะทะของเถาว์ลย์พสุธาพินาศ และชีวิตกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย นางจึงเปลอสำแดงกระบวนท่าไม้ตายออกมา... *ฝ่ามือวายุโค!*

ครั้น!

ฝ่ามือวายุโค ของหลันจิ้งตอบโต้เข้าไปใส่เถาว์ลย์พสุธาพินาศลำต้นอวบ

ใหญ่จนขาดออกเป็นสองท่อน ทว่าหลังจากลำแดงกระบวนท่าเมื่อครู่ออกไป...

ความกลัดกลุ้มใจก็เข้ามาแทนที่...แม่แล้ว *ฝ่ามือวายุโคก* เป็นเคล็ดวิชาที่ศึกษาในชั้นปีที่สามจะต้องถูกจับพิรุณได้แน่! ทว่าพอใคร่ครวญดูอีกที เจ้าพวกกระจอกชั้นปีที่สามจะเคยเห็นกระบวนท่า *ฝ่ามือวายุโคก* มาก่อนหรือ พวกเขาคงดูไม่ออกแน่ หลันจิ้งจอกเหลือบมองซูลัวไม่ได้ พอเห็นแวตาคาล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มของซูลัว หัวใจนางก็กระตุก

พลัก!

หลันจิ้งเบนทิศทางของแถววัลย์พสุธาพินาศไปทางซูลัว นางทำเช่นนี้ก็เพราะต้องการจะใช้โอกาสนี้ยิ้มมือแถววัลย์พสุธาพินาศเพื่อสังหารซูลัวให้มอดม้วยเสีย

“แม่แล้ว! ซูลัวตกอยู่ในอันตรายแล้ว!”

“หลันจิ้งตัวปลอมผู้นี้เป็นใครกันแน่ ไม่เพียงแต่พลังยุทธ์เหนือชั้น ข้ายังฉลาดเฉียบแหลมยิ่งนัก!”

“นางรู้ว่าซูลัวจับพิรุณนางได้แล้ว นางจึงเป็นฝ่ายชิงลงมือก่อน”

“แต่พลังยุทธ์ของซูลัว...”

พลัก!

ทุกคนเงยบกริบ...

หลันจิ้งหมายจะใช้แผนการนี้เพื่อกำจัดซูลัว ทว่าไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าซูลัวกลับเบี่ยงตัวหลบได้ด้วยกระบวนท่าอันน่าอัศจรรย์ จากนั้นก็กลับมาปรากฏกายขึ้นด้านหลังหลันจิ้งอีกครั้งอย่างน่ามหัศจรรย์ยิ่งนัก

ซูลัวสับฝ่ามือเข้าที่หลังคอหลันจิ้ง แม้ว่าจะไม่ทำให้อีกฝ่ายหมดสติ แต่ก็มีแรงไปชั่วคราว หลันจิ้งหันกลับมา จากนั้นก็ชิงตาใส่ซูลัว นัยน์ตาเต็มไปด้วยเพลิงโทสะ นางทำได้ยังไงกัน! ขณะที่ยามนี้ซูลัวกลับยืนยึดแผ่นหลังตรงด้วยท่าทางสงบนิ่ง สองมือโพล่ไปด้านหลัง นางทอดสายตาเฉยเมยมองหลันจิ้งพลงอ่อยเนิบนาบ

“เปลี่ยนกลับโฉมเดิมเสียเถิด *ฝ่ามือวายุโคก* เป็นไม้ตายเด็ดของศิษย์

ปี่จู่ม่าน นางเขียวชาญเรื่องการแปลงกายที่สุด”

หลั่นจิ้งหิวใจกระตุก!

หน้าจากผลึกแก้ว คิษย์ปี่ส่วนใหญ่มากันถอนหายใจเฮือก... คิษย์อันดับหนึ่งชั้นปีสามมีฝีมือสมคำเล่าลือ แม้แต่ยอดฝีมืออย่างจู่ม่านก็ยังถูกนางฉีกหน้าากเปิดโปงจนได้

ลั่นเสียงซูลัว กลุ่มคิษย์ปีสามก็หันมองหน้ากันทันที

อะไรนะ คิษย์ปี่สี่... จู่ม่าน?!

คนที่เหลือก้าวเข้ามาล้อมจู่ม่านเอาไว้ทันที จากนั้นก็จ้องมองสตรีที่อยู่กลางวงล้อมด้วยสายตาระลึบกระสาย จู่ม่านเห็นว่าตัวตนถูกเปิดโปงแล้ว นางก็หัวเราะลั่นออกมา จากนั้นก็แปลงกายกลับเป็นรูปลักษณ์เดิมซึ่งแตกต่างจากหลั่นจิ้งอย่างสิ้นเชิง อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าของจู่ม่านงดงามน่ามอง ทรวดทรงแซมซ้อย หากยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ไม่มีทางที่คนอื่นจะไม่สังเกตเห็นนาง

พริบตานี้รอบด้านก็เงียบกริบ กลุ่มคิษย์ปีสามพากันสุดลมหายใจเยือก

คนผู้นี้... นางคือ...

“นางไม่ใช่หลั่นจิ้ง!”

“นางเป็นใครกันแน่!”

“พวกเราถูกนางหลอกแล้ว น่าชิงชังนัก!”

จู่ม่านจ้องซูลัว “ในเมื่อถูกเปิดโปงแล้ว ถ้าเช่นนั้นพวกเราก็น่าประลองกันสักตั้ง! ข้าอยากดูนักวาคิษย์อันดับหนึ่งชั้นปีสามจะมีฝีมือสมคำเล่าลือหรือไม่!”

ซูลัวกลับส่ายหน้า “ประลองกันสักตั้ง?”

“เจ้าไม่กล้ารับคำท้า?” จู่ม่านมองซูลัวด้วยสีหน้าเยาะหยัน

ซูลัวหัวเราะออกมา “ก็ลองดู”

ท่ามกลางสายตาของทุกคน ซูลัวก็เริ่มประมือกับจู่ม่าน ทุกคนตั้งตาดูอย่างใจจดใจจ่อ บ้างก็บอกว่าจู่ม่านต้องเป็นฝ่ายชนะ บ้างก็บอกว่าซูลัวต้อง

เป็นฝ่ายชนะ ทุกคนถกเถียงกันอย่างดุเดือด ทว่าในความเป็นจริง... การต่อสู้ระหว่างซูลัวกับจูมานกลับยุติลงอย่างรวดเร็วภายในสามกระบวนท่า!

พลัก!

ร่างของจูมานลอยละลือออกไป

จูมานมองซูลัวด้วยสายตาไม่ยากจะเชื่อ นางซึ่งมีพลังยุทธ์ชั้นบรรลู่ห้าดาวกลับเอาชนะศิษย์ปีสามไม่ได้? เป็นไปได้อย่างไรกัน! ทว่านี่เป็นความจริง หากฝ่ายตรงข้ามคือซ่งอี่เฟิง เขาคงถูกนางกำจัดไปนานแล้ว แต่ซูลัวหาใช่ศิษย์อันดับหนึ่งชั้นปีสามผู้มีพลังยุทธ์สามัญธรรมดาไม่

เมื่อครั้งทีไปเยือนสุสานคิริเพลิง ซูลัวผ่านการหล่อหลอมและฝึกฝนมาจากหัววินซาง พลังยุทธ์ของนางจึงทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ห่างชั้นจากในวันวานอย่างเทียบไม่ติด เพราะเหตุนี้นางจึงเอาชนะจูมานได้ในสามกระบวนท่า

ตอนที่ทุกคนยังคิดว่าการต่อสู้เพิ่งเริ่มได้ไม่เท่าไร จูมานก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ลงเบื้องหน้าของพวกเขาเสียก่อนแล้ว และการต่อสู้ในครั้งนี้ก็ได้แสดงให้เห็นถึงพลังยุทธ์ที่แท้จริงของซูลัวด้วย

“เอาชนะจูมานในสามกระบวนท่า?!”

“เป็นไปไม่ได้กระมัง? พลังยุทธ์ของจูมานเรียกว่าอยู่ในระดับดีทีเดียว ถึงอย่างไรก็น่าจะอยู่ในห้าร้อยอันดับแรกของชั้นปี!”

“ก็เท่ากับว่าพลังยุทธ์ของซูลัวในเวลานี้ต้องอยู่ในห้าร้อยอันดับแรกของชั้นปีสี่อย่างนั้นสิ!”

“ด้วยพลังยุทธ์ระดับนี้ของนางย่อมผ่านขึ้นชั้นปีสี่ได้อย่างไม่ต้องสงสัย”

“แต่ที่ข้าแปลกใจก็คือ ทั้งๆ ที่ซูลัวมองแผนการของจูมานออกตั้งแต่แรก และเอาชนะนางได้ในสามกระบวนท่า แต่ไหนถึงยังเก็บนางไว้ข้างกายถึงบัดนี้”

นั่นสิ! เพราะอะไร

ไม่ใช่แค่ทุกคนที่สงสัย อันที่จริงแม้แต่จูมานเองก็ใคร่รู้มากเช่นกัน

“เพราะอะไร”

ชูลัวเดินเนิบนามาหยุดตรงหน้าอีกฝ่าย จากนั้นก็ก้มหน้ามองจูมาน ด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

จูมานมองเห็นแวตาปรามาสดูแคลนของชูลัว เจ้าตัวรู้สึกเสื่อมเสีย เกียรติอย่างรุนแรง ในตอนนี้องค์เครื่องมือสื่อสารในอกเสื้อของจูมานก็ส่งเสียง ขึ้นแว่วเบา ใบหน้าของนางก็พลันขาวซีดทันที! นางยังไม่ทันทำลายเครื่องมือสื่อสารทิ้ง พอเหลือบตาขึ้นอีกครั้ง เครื่องมือสื่อสารชิ้นนั้นก็ตกไปอยู่ในกำมือของชูลัวเสียแล้ว

ชูลัวหยิบเครื่องมือสื่อสารที่ทำจากใบไม้ขึ้นมาดู รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นในดวงตา “เครื่องมือสื่อสารชิ้นนี้ไม่เลวนะ น่าจะใช้สื่อสารระหว่างกันได้ดีทีเดียว”

“คินข้ามา!” เป็นครั้งแรกที่จูมานรู้สึกอับอายอย่างหนัก เพราะนางมองเห็นเจตนาร้ายในสายตาของชูลัว ซ้ำยังเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง รวากับว่ากลุ่มเยารื้อของนางกำลังจะถูกชูลัววางแผนเล่นงานตลบหลังอย่างไรอย่างนั้น

ชูลัวสกดจุดไปจูมานไม่ให้ส่งเสียง จากนั้นก็เปิดเครื่องมือสื่อสารของอีกฝ่าย

“หงเฮ่า หงเฮ่า ข้าคือเพยอิง! ข้าคือเพยอิง!”

ชูลัวเหลือบมองจูมานแล้วยิ้มกริมมุมปาก “เพยอิง เพยอิง ข้าคือหงเฮ่า ข้าคือหงเฮ่า!”

เสียงของชูลัวทำให้ทุกคนที่ได้ยินตะลึงงัน ให้ตายเถิด! เสียงนี้มัน... น่าเสียงนี้... คือเสียงของจูมานชัดๆ!

ชูลัวกำลังปลอมตัวเป็นจูมาน

สีหน้าของจูมานย่ำแย่อย่างหนัก นางนี่ก็อยากจะถูกกลืนลงทะเลแสนเหินของชูลัวด้วยซ้ำไป ทว่าระหว่างที่ชูลัวติดต่อกับเครื่องมือสื่อสารอยู่นั้น นางกลับเอาแต่ยิ้มกริมยามมองจูมานที่ยามนี้เหงื่ออาฟไหลพลักเป็นทาง

สหายเพยอิงซึ่งอยู่อีกฝั่งหาได้รู้ถึงสายสนกลในไม่ เนื่องจากคนที่อยู่หน้าจากผลึกแก้วไม่อาจติดต่อกับคนที่อยู่ในแดนลี้ลับเจียนนานได้ ดังนั้น

ศิษย์ปีสี่หลายคน โดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มเยาว์จึงพากันร้อนใจแทนเพยอิง
อยากจะพุ่งเข้าไปบอกอีกฝ่ายที่อยู่ในแดนลี้ลับเจียนหนานเหลือเกินว่า คนที่
ติดต่อกับเจ้าในเวลานี้คือซูลัวผู้มากเล่ห์เจ้าแผนการ สหายจุม่านที่ใช้รหัส
หงเฮ่าถูกจับได้แล้ว!

ศิษย์ปีสามที่อยู่หน้าฉากผลึกแก้วพากันหัวเราะอย่างยินดี
เวลานี้ซูลัวกำลังแลกเปลี่ยนสถานการณ์อยู่กับสหายเพยอิง
เพยอิงโพล่งถามอย่างตรงไปตรงมา “คนผู้นั้น... ศิษย์อันดับหนึ่งชั้น
ปีสามที่มีนามว่าซู่ๆ ล้วๆ อะไรวะนั่น สंहารเรียบร้อยแล้วหรือไม่”

ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “ซูลัวผู้นั้นถูกฆ่าสंहารแล้ว”

หน้าหน้าทุกคนกระตุก... หากซูลัวถูกสंहารแล้ว ถ้าเช่นนั้นใครกำลัง
สนทนากับเพยอิงในเวลานี้เล่า เรื่องที่เจ้าถูกปั้นหัวกำลังปรากฏสู่สายตา
ผู้ชมจำนวนมากในเวลานี้ ฉะนั้นรีบปิดเครื่องมือสื่อสารเร็วเข้า จะได้ไม่ต้อง
อับอายขายหน้าไปมากกว่านี้!

ทว่าตอนที่ได้ยินว่าศิษย์อันดับหนึ่งชั้นปีสามถูกสंहารแล้ว เสียงหัวเราะ
ครืนก็ดังขึ้นจากอีกฟากฝั่งของเครื่องมือสื่อสาร เป็นเสียงหัวเราะว่าชนิดแทบ
หอบหายใจ นอกจากนี้ยังได้ยินเสียงแสกสากของพุ่มไม้ เหมือนพวกเขาหลบ
ซุ่มซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้าลึกแห่ง

“...” สีหน้าของทุกคนดูพิลึกพิลั่น

สหายเพยอิงผู้ก่อเรื่องน่าอับอายจนเป็นที่รู้กันไปทั่วเกาะเจียเล่อใช้เวลา
ครู่ใหญ่กว่าจะหยุดหัวเราะได้ เขาเอ่ยด้วยเสียงแทบพรวด “โอ้ย ท้องของข้า
ชั้นจนเป็นตะคริว แทบจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว โอหยา! ศิษย์อันดับหนึ่งชั้น
ปีสามมอดม้วยลงแล้ว? ฮ่าๆ ศิษย์ปีสามรุ่นนี้ก็ช่างอ่อนแอหนัก ยังไม่ทันเริ่ม
การต่อสู้ ผู้นำกลุ่มก็ดับดินไปเสียก่อนแล้ว ฮ่าๆ”

แม้ว่าข้อสงสัยเมื่อครู่ของสหายชั้นปีสามจะยังไม่ได้รับคำตอบ ทว่า
คนที่พอมีมันสมองน้อยก็น่าจะเดาความคิดซูลัวผ่านการกระทำของนางได้

หน้าฉากผลึกแก้ว

ศิษย์หัวโอบางรายเอียงศีรษะครุ่นคิดขณะที่เอ่ยออกมา “ซูลัวคงไม่ได้คิดแก้แค้นด้วยวิธีการเดียวกันหรอกกระมัง”

“หมายความว่าไหน ข้ายอมรับว่าตนโง่เขลา สหาย เจ้าช่วยขยายความที!”

“เจ้าลองคิดดูเถิด จูม่านแปลงกายเป็นหลันจิ้งแฝงตัวเป็นศิษย์ปีสามปีสี่หรือไม่ ทั้งๆ ที่ซูลัวสามารถสังหารจูม่านได้อย่างง่ายดาย แล้วไหนถึงยอมปล่อยให้นักำเรบเลิบนมาถึงปานนี้ ฉะนั้นลับลมคมในของเรื่องนี้ก็คือ... นักำลังสังเกตการณ์จูม่านนั่นเอง!”

“ถูกต้อง หากหมายจะเลียนแบบใครสักคนก็ต้องสังเกตการณ์ให้ถี่ถ้วนนี้เป็นสาเหตุที่ซูลัวไม่สังหารจูม่าน!”

“ฉะนั้น... ความหมายของเจ้าก็คือ...”

“หากข้าเดาไม่ผิดละก็ จากนั้นไปเราจะได้เห็นซูลัวแฝงตัวเข้ากลุ่มศิษย์ปีสี่ด้วยสถานะของจูม่าน!”

“อา... ที่แท้ซูลัวก็เนียนแหลมถึงเพียงนี้”

ทว่าซูลัวจะใช้วิชาจำแลงกายเปลี่ยนโฉมตนเองเพื่อแฝงตัวเข้ากลุ่มศิษย์ปีสี่หรือไม่... สมอมของซูลัวเนียนแหลมกว่าที่พวกเขาคิดมากนัก เวลานี้ไม่มีใครเดาความคิดของนางถูกแม้แต่คนเดียว

เวลานี้ศิษย์พี่เฟยอิงที่ไม่รู้ว่าตนกลายเป็นตัวตลกของเกาะเจียเล่อแห่งนี้ไปแล้วกำลังขมเปาะไม่ขาดปาก “หงเฮ่า! ทำผลงานไม่เลว! ข้าจะรายงานให้ขุนซือทราบเอง ถึงตอนนั้นจะตกรางวัลใหญ่ให้เจ้า!”

ซูลัวตั้งใจเปิดเครื่องมือสื่อสารให้ทุกคนรวมถึงจูม่านได้ยิน นางจึงมองเห็นใบหน้าบิดเบี้ยวของอีกฝ่ายชัดเจน เจ้าตัวเอ่ยกลับหัวเราะกับเฟยอิง “พวกเจ้าสังหารศิษย์ปีสามได้เยอะหรือไม่”

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ เฟยอิงก็ขุ่นข้องอย่างหนัก “เจ้าลูกกระต่ายพวกนั้นฉลาดกว่าลูกพี่ของพวกเขามากนัก แต่ละคนหลบซ่อนตัวเป็นเต่าหุดหัว สังหารไม่ได้คะแนนก็ไม่มี นำโมโหที่สุด!”

ซูลัว่กลอกตาไปมา ก่อนจะหัวเราะออกมา

“เจ้าหัวเราะอะไร ได้คะแนนเพียงหยิบมือก็ตื่นเต้นแล้วหรือไร” เพยอิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเดือดดาล

ซูลัว่ยังคงเลียนเสียงจุ่มานต่อ “ข้ามีวิธีทำให้พวกเราดักต้อนศิษย์ปีสามทั้งหมด และเก็บคะแนนได้เป็นกอบเป็นกำ”

“อะไร” เพยอิงเอ่ยอย่างตื่นเต้น น้ำเสียงนายแววลิงโลด “บอกวิธีการมาเร็วเข้า!”

ไม่ใช่แค่ศิษย์พี่เพยอิงที่ตื่นเต้น แม้แต่ศิษย์ปีสามกลุ่มซูลัว่ก็ยังมองนางด้วยสีหน้าเช่นเดียวกัน นางคิดจะทำอะไรกันแน่ ดูไม่เหมือนคนที่คิดจะแฝงตัวเข้ากลุ่มศิษย์ปีสี่เลยสักนิด

สายตาของซูลัว่ปรายผ่านใบหน้าศิษย์ปีสาม จากนั้นก็ยิ้มกริ่มมองจุ่มานพลางเอ่ยกับเพยอิงต่อ “ตอนที่ข้ากำจัดซูลัว่ ข้าลอบสังหารนาง ไม่มีใครรู้เรื่องนี้!”

“พรีด!” ศิษย์ปีสามหลุดชั้นออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

เพยอิงเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย “เสียงอะไร”

ซูลัว่ชิงตาใส่สหายปีสามที่ยามนี้ยกมืออุดปากตัวเองแน่น ก่อนจะเอ่ยเสียงขุ่น “เจ้าสนใจเสียงผายลมด้วยหรือ นี่ เจ้าได้ฟังที่ข้าพูดเมื่อครูหรือไม่ ข้าใช้วิธีการลอบสังหารซูลัว่!”

“แล้วอย่างไร”

ซูลัว่ถึงความสนใจของเพยอิงกลับมาอีกครั้ง

ซูลัว่เอ่ยเสียงขุ่น “ก็หมายความว่าศิษย์ปีสามยังไม่รู้ว่าลูกพี่ของพวกเขาตายไปแล้ว!”

“ฮ่าๆ ช่วงเป็นรื่อนานินตินัก ข้าจะสั่งความลงไปเดี๋ยวนี้ ให้ทุกคนกระจายข่าวว่าซูลัว่ตายแล้ว เช่นนี้ศิษย์ปีสามก็จะไม่เหลือความฮึกเหิมลำพองอันใดอีก!”

“เจ้าเขลาหรือไร!” ซูลัว่อดมองค้อนไม่ได้ นางเพิ่งรู้ว่าการสื่อสารกับ

ศิษย์พี่รายนี้ช่างเปลืองสมองโดยแท้

“อะไรวะ” เพยอิงฉงน

ซูว์ล้วยเอ่ยเสียงขุ่น “หากเจ้ากระจายข่าวออกไป ไม่เท่ากับยังทำให้เจ้าเด็กพวกนั้นอำพรางตัวกันมิดเลยหรือไร เช่นนี้แล้วจะยังสังหารได้อีกหรือ จะเอาคะแนนมาจากไหนกัน”

“ก็จริง” เพยอิงได้สติทันที “ถ้าเช่นนั้นเจ้าว่าควรทำอย่างไรดี”

ซูว์ล้วยตอบ “ง่ายมาก ในเมื่อข้าปลอมตัวเป็นหลันจิ้งได้ ก็ยอมสวมรอยเป็นซูว์ล้วยได้เช่นกัน”

เพยอิงได้ยินเช่นนั้นก็ชะงักไปในทันที สวมรอยเป็นซูว์ล้วย? เจ้าตัวทูปกำปั้นเข้ากับต้นไม้ขนาดใหญ่แล้วตะโกนเสียงดังลั่น “เยียม! เยียมยอด! เจ้าพุดตูก จากนี้เจ้าก็จงสวมรอยเป็นซูว์ล้วยเสีย ฮ่าๆ!”

ทุกคนที่ได้ยินบทสนทนาระหว่างซูว์ล้วยกับเพยอิงก็อดปาดเหงื่อแทนศิษย์พี่ผู้กล้า ทว่าไร้ซึ่งความเฉลียวผู้ไม่ได้ ขณะเดียวกันก็นึกหวาดกลัวซูว์ล้วยยิ่งขึ้นกว่าเก่า พรสวรรค์และพลังยุทธ์เหนือชั้นยังไม่เท่าไร ซ้ำมันสมองยังเลิศล้ำและเจ้าคิดเจ้าแค้นอีกต่างหาก

เพยอิงผู้นำเวทนา... ถูกซูว์ล้วยปั่นหัว ข้าหลังจากนี้ยังคิดว่าซูว์ล้วยคือซูว์ล้วยตัวปลอม... หลายคนพอคาดคะเนโศกนาฏกรรมในตอนท้ายของสหายเพยอิงผู้นี้ได้แล้ว ระหว่างที่ซูว์ล้วยสนทนากับเพยอิง จูม่านก็จ้องนางเขม็งด้วยแววตาเคียดแค้นชิงชัง จ้องเสียจนดวงตาแทบจะหลุดออกมาจากเบ้า

ปลอมตัวเป็นซูว์ล้วย! นางแสดงเป็นตัวเองต่างหาก! จูม่านไม่ใช่คนเขลา นางพอจะคาดเดาแผนการของซูว์ล้วยในเวลานี้ได้แล้ว ทว่าเนื่องจากถูกสกัดจุดไว้ แม้สองหูจะยังใช้การได้ ทว่าเมื่อพูดไม่ได้ก็ไร้ประโยชน์ ในมุมที่ไม่มีใครเห็น รูๆ จูม่านก็กัดลิ้นของตน แวอำมหิตยะเยือกปรากฏขึ้นในดวงตา

ทันใดนั้นจูม่านก็ตะโกนลั่น “ซูว์ล้วยยังไม่ตาย!” ตั้งใจให้เสียงดังลอดเข้าไปในเครื่องมือสื่อสาร

พริบตานี้รอบด้านก็เงียบสงัดลงในทันที แยะแล้ว แยะแน่ๆ ทั้งหมด

มองซูลัวด้วยสายตาเห็นใจ ใครจะคิดว่าจู่โจมเลือกที่จะกัดลิ้นตนเอง เสี่ยงกับการบาดเจ็บครั้งใหญ่เพื่อให้หลุดพ้นจากการสกดจุดไ้เช่นนี้?

พลัก!

สวินชิงอวีสะบัดฝ่ามือใส่จู่โจม เปลวเพลิงแห่งความโกรธซึ่งปะทุขึ้นในดวงตาของชายหนุ่ม

จู่โจมถูกตบจนหน้าหัน ทว่านางกลับเซิดหน้าขึ้นแล้วยิ้มออกมาอย่างคนที่เหนือกว่า “ฮ่าๆ ซูลัว แผนการทั้งหมดของเจ้าถูกทำลายพังพินาศแล้วฮ่าๆ”

ถูกต้อง หากข่าวเรื่องที่ซูลัวยังไม่ตายเล็ดลอดออกไป ทางด้านเพยอิงก็จะไม่หลงกลอย่างแน่นอน ทว่าจู่โจมกลับประเมินซูลัวต่ำเกินไป ซูลัวอดทนต่อการยั่วยุทำลายของอีกฝ่าย และรอจนกระทั่งนางเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา ซ้ายยังเลียนแบบได้อย่างเหมือนจริง เช่นนี้แล้วมีหรือที่ซูลัวจะประมาทเลินเล่อถึงเพียงนั้น?

“กดตรงนี้ก็ปิดเครื่องมือสื่อสารได้แล้วกระมัง” ซูลัวยื่นเครื่องมือสื่อสารที่ปิดตายให้จู่โจมดู ใบหน้าของจู่โจมพลันไร้สีเลือด

ซูลัวกดลงไปตำแหน่งหนึ่งของเครื่องมือสื่อสาร ก่อนทุกคนจะได้ยินเสียงโวยวายด้วยความไม่พอใจของเพยอิงดังขึ้นมา

“หงเฮ่า เจ้าทำอะไร โฉนจุ๊ๆ ถึงได้ยุติการสื่อสารลง”

ซูลัวพูดพลางหัวเราะ “เมื่อครู่มีคนผ่านทางมา นี่ รอให้ข้าปลอมตัวเป็นซูลัวเข้ากลุ่มศิษย์ปีสามเมื่อใด ข้าก็จะล่อเจ้าพวกเต่าหัดหัวให้ออกมารวมตัวกัน อือ... หุบผ่านทางระหว่างภูเขาหัวเขี้ยวกับภูเขานางหงส์แล้วกัน จากนั้นพวกเจ้าก็มาดักล้อมโจมตีได้เลย!”

“ดี!” เพยอิงปิดเครื่องมือสื่อสารด้วยความยินดี จากนั้นก็นำข่าวไปบอกขุนซือกลุ่มอย่างกระตือรือร้น

ซูลัวยิ้มกริ่มมามองจู่โจม

“เจ้าจะทำอะไร!” จู่โจมส่งสายตาอาฆาตมองซูลัว

ชูล้วยื่นมือออกมา จากนั้นก็หักคอของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็วและ
ง่ายดาย!

กร๊อบ!

“อ้าก!”

จนกระทั่งร่างของจูมานกลายเป็นลำแสงสีขาวและหายลับไปในแดน
ลี้ลับเจียนหาน บรรดาศิษย์ปีสามถึงได้ร้องอุทานออกมา สายตาของพวกเขาที่
มองชูล้วยื่นมือไปด้วยความเคารพยำเกรง ชูล้วยที่เมื่อครู่ยังยิ้มแย้ม เพียงพริบตา
เดียวก็แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาอำมหิต ชวนให้รู้สึกคล้ายคนแปลกหน้าที่น่า
เกรงเกรงยิ่งนัก

ฝีมือของชูล้วยในครั้งนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ศิษย์ปีสามทั้งสิบคนเบี่ยงหน้า
นางตะลึงพริ้งเฟริด ยังทำให้ผู้คนที่อยู่หน้าฉากผลึกแก้วสะท้านใจไปด้วย เดิม
คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ทุกคนมีต่อชูล้วยคือ ‘สตรีอ่อนแอที่มีแต่ความเจ้าเล่ห์’ แต่
มาบัดนี้... นางไม่ต่างอันใดจากนางมารน้อยผู้น่าเกรงขาม!

ศิษย์ปีสามมองหน้ากัน ใบหน้าของแต่ละคนทั้งแดงก่ำและร้อนผ่าว
ก่อนหน้านั้นพวกเขาถูกจูมานล้างสมองจนมองข้ามหัวลูกพี่ชูไป เวลานี้...
บรรยากาศรอบด้านเต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วน พวกเขาพากันเดินมายืน
เรียงรายเบื้องหน้าชูล้วย จากนั้นก็คุกเข่าให้นาง!

การคุกเข่าถือเป็นการแสดงความเคารพสูงสุด เดิมระหว่างศิษย์กับศิษย์
ไม่จำเป็นต้องคุกเข่าให้ คิดดูเถิดว่ามีศิษย์สำนักวิทยุยุทธ์คนใดบ้างที่เป็นเพียง
สามัญชนคนธรรมดา?

ชูล้วยยิ้มบาง “พลังยุทธ์คือสิ่งสำคัญที่สุด มิใช่เรื่องที่ต้องสงสัย
คลางแคลง ต่อไปจงเบิกตามองให้ชัด อย่าให้ใครบั่นหัวได้อีก” สำหรับสหาย
ชั้นปีสามกลุ่มนี้ ชูล้วยไม่แสดงท่าทีห่าเหว ทว่าก็ไม่สนิทสนม นางคบหากับ
พวกเขาตามมารยาท ไม่เหมือนกับพวกของมู่ฉิงที่นางใจกว้างและเอื้อเฟื้อ
เป็นพิเศษ

“ลูกพี่ชู... พาพวกเราไปด้วยเถิด...” พอศิษย์กลุ่มนี้เห็นชูล้วยกับสวิน-

ซึ่งอว์กำลังจะจากไป พวกเขาก็รีบเดินตามมาเป็นขบวน

“ลูกพี่ชู ก่อนหน้านั้นพวกเราเลอะเลือนไปชั่วขณะ... ให้โอกาสพวกเราอีกครั้งเถิด!”

“พวกเราจะเชื่อฟังคำสั่ง ไม่สร้างความเดือดร้อนให้เจ้า ให้โอกาสพวกเราอีกครั้งด้วย!”

ศิษย์ปีสามด้านหลังชูล้วยพากันร้อนใจ พวกเขากันเข้ามาล้อมชูล้วยด้วยสีหน้าท่าทางน่าสงสาร พวกเขาตระหนักดีว่าหากไม่ได้รับการให้อภัยจากชูล้วยแล้วละก็ ต่อไปชีวิตในชั้นปีสามก็คงอยู่ยากเป็นแน่แท้ รับรองว่าต้องถูกลอยแพจากศิษย์คนอื่นๆ ไม่น่ว่าเวลานี้คนที่อยู่นอกแดนลี้ลับเจียหนานอาจจะเห็นการกระทำของพวกเขาอย่างชัดเจนแล้วด้วยซ้ำ

ชูล้วยหันกลับมามองคนที่เหลือ นางเอียงศีรษะพลาจไคร่ครวญ ขณะที่สวีนชิงอว์ก็คอยพิทักษ์ไม่ห่างกายชูล้วย ไม่ว่านางพูดอะไร เขาก็เห็นชอบตามนั้น นางจะทำอะไร เขาก็พร้อมที่จะพุ่งเข้าไปเป็นคนแรก ชูล้วยคิดอยู่ครู่ก่อนจะเห็นว่า หากทั้งศิษย์ปีสามกลุ่มนี้ไว้ก็เท่ากับทั้งคณะเนนเปล่าให้แก่ศิษย์ปีสี่ ดังนั้นเจ้าตัวจึงพยักหน้ารับ

“เฮอะ ตามข้ามา พวกเราจะไปหุบผ่านทาง”

ชูล้วยนัดหมายกับพวกของมูจิงไว้ตั้งแต่แรกแล้ว หากถูกส่งตัวเข้ามาในแดนลี้ลับเจียหนานเมื่อใด ถ้าระบบจับพวกเขาแยกออกจากกันก็ให้มารวมตัวกันที่หุบผ่านทาง เพราะเหตุใดนางถึงเลือกหุบผ่านทางเป็นแหล่งรวมพลนะหรือนั่นก็เพราะชูล้วยศึกษาภูมิศาสตร์บริเวณหุบผ่านทางมาแล้ว และอาวุธสำคัญของนางก็อยู่ที่นั่นเอง

ตลอดระยะเวลาที่เดินล่องไปตามแนวลำธาร ชูล้วยโชคดีไม่น้อย นางได้เจอศิษย์ปีสามอีกหลายคน ทั้งยังลอบสังหารศิษย์ปีสี่อีกหลายหัว

เมื่อเดินทางมาถึงหุบผ่านทาง สมาชิกกลุ่มของนางก็มีมากกว่าหนึ่งร้อยคนแล้ว แม้จะแคร์น้อยกว่าคน ทว่าชูล้วยกลับสร้างสถานการณ์ให้ดูเอิกเกริก

ราวกับนางมีกำลังพลหลายร้อยคนอย่างไรอย่างนั้น

กลุ่มเย้ารื้อจ๊อบตามองทางปากฝั่งของซูลัวมาตลอด เพราะกลุ่มนี้เป็นมังกรไร้หัว ลูกที่เพียงคนเดียวของกลุ่มถูกจูมาน สมาชิกกลุ่มเย้ารื้อลั้หารไปนานแล้ว เพราะฉะนั้นในสายตาของกลุ่มเย้ารื้อ คะแนนค่าหัวศิษย์ปีสามกลุ่มนี้ต้องตกเป็นของพวกเขาอย่างแน่นอน

รู้ไว้เถิดว่านอกจากการต่อสู้ของศิษย์ปีสามกับศิษย์ปีสี่แล้ว ระหว่างศิษย์ปีสี่ก็ยังต่อสู้กันเองอีกด้วย เป็นต้นว่าชั่วอำนาจที่แข็งแกร่งที่สุดอย่างกลุ่มเย้ารื้อกับกลุ่มอันดับสองอย่างกลุ่มจี้กง สมาชิกของทั้งสองกลุ่มนี้แข่งขันกันอย่างไม่มีใครยอมลงให้ใคร

เวลานี้สหายเพยอิงซึ่งถูกส่งมาสอดแนมกลุ่มซูลัวกำลังนอนหมอบอยู่บนคาบไม้ พอเห็นซูลัวที่เดินนำมาด้านหน้าสุดของขบวน เขาก็แยกเขี้ยวยิ้ม “จี้ๆ คิดไม่ถึงเลยว่าจูมานจะแปลงกายได้งดงามถึงเพียงนี้!”

เพยอิงมองศิษย์ปีสามขบวนใหญ่ด้านหลังซูลัวแล้วยิ้มล่ำพองออกมาทางแววตา เจ้าคนพวกนี้คือคะแนนกินเปล่าของกลุ่มเย้ารื้อ จูมานล่อศิษย์ปีสามมาได้ไม่น้อยทีเดียว ไม่รู้ว่าแพะอ้วนที่เหล่านี้จะถูกโจมตีจากกลุ่มจี้กงในเส้นทางสู่หุบผ่านทางหรือไม่

พอคิดเช่นนั้น เพยอิงก็เป็นกังวลขึ้นมา เขาจึงรีบติดต่อกับกุนซือกกลุ่มทันที กุนซือกกลุ่มคิดว่าความกังวลนี้มีเหตุผล เขาจึงส่งสมาชิกกลุ่มหนึ่งมาขัดขวางกลุ่มจี้กง ส่วนคนที่เหลือให้มุ่งหน้าไปสู่หุบผ่านทาง เตรียมพร้อมโอบล้อมโจมตีศิษย์ปีสาม

ทางปากฝั่งกลุ่มจี้กงเห็นเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ที่ริมลำธารหยาลี่บูเช่นกัน ศิษย์ปีสามนับร้อยคน! ตอนที่พวกเขารวบรวมกำลังพลเพื่อที่จะล้อมสังหาร... กลับถูกกลุ่มเย้ารื้อเข้าแทรกแซงเสียก่อน ด้วยเหตุนี้เองสมาชิกกลุ่มจี้กงกับกลุ่มเย้ารื้อจึงเข้าทำหั่นกันอย่างไม่มีใครยอมอ่อนข้อให้ใคร เป็นเหตุให้เสียคะแนนหัวศิษย์ปีสี่ไปมากมายโดยไร้ประโยชน์

ในที่สุดกุนซือกกลุ่มเย้ารื้อกับกุนซือกกลุ่มจี้กงก็ก้าวออกมาเจรจากัน

สุดท้ายคุณซื้อกลุ่มจิ้งกวดังถึงได้รู้ว่าศิษย์อันดับหนึ่งชั้นปีสามดับต้นไปแล้ว ชูลั่วที่เห็นอยู่ในเวลานี้คือศิษย์ปีสี่จุ่มานที่ปลอมตัวมา และจุ่มานก็กำลังจะล่อศิษย์ปีสามทั้งหมดไปยังหุบผ่านทาง

“ถึงตอนนั้นก็กำจัดเสียให้หมด! ฮ่าๆ แผนการนี้ดีเยี่ยม!” คุณซื้อกลุ่มจิ้งกวดแสดงสีหน้าพอใจเป็นอย่างมาก

“ศิษย์ปีสามมีจำนวนมาก ปลังการโจมตีคงไม่อ่อนด้อย อย่างไรเสีย... พวกเราสองฝ่ายร่วมมือกัน?” คุณซื้อกลุ่มแย้รื้อยื่นข้อเสนอ

คุณซื้อกลุ่มจิ้งกวดพยักหน้าเห็นด้วย “ทางซ้ายของหุบผ่านทางคือภูเขาหัวเขี่ย ทางขวาคือภูเขาหนตง พวกเจ้ากระจายกำลังไปที่ภูเขาหัวเขี่ย พวกเราอยู่ที่ภูเขาหนตง?”

คุณซื้อกลุ่มแย้รื้อลอบสบถ ‘จิ้งจอกเจ้าเล่ห์’ พวกกลับเอ่ยเพียง “ได้!”

‘ต่อให้เจ้ามีลูกไม้ ข้าก็มีแผนการเช่นกัน’ เวลานี้ศิษย์อันดับหนึ่งชั้นปีสามคือจุ่มานของเรา ถึงตอนนั้นสั่งให้จุ่มานพาคนไปยังภูเขาหัวเขี่ย หึๆ เรื่องนี้ยังจะเกี่ยวข้องกับพวกเจ้าที่อยู่บนภูเขาหนตงอีกหรือ?’

ปฏิเสธไม่ได้ว่าคุณซื้อกลุ่มจิ้งกวดก็เป็นจิ้งจอกเผ่าตัวหนึ่ง เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้กลุ่มใหญ่ทั้งสองคานอำนาจกันอยู่ในที่

นอกจากศิษย์ปีสี่ที่ติดต่อกันไม่ได้ และกระจายตัวซุ่มซ่อนอยู่ตามที่แตกต่างกันแล้ว สมาชิกของทั้งสองกลุ่มก็รวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่ และบัดนี้ต่างฝ่ายต่างก็มุ่งหน้าไปยังภูเขาหัวเขี่ยกับภูเขาหนตงด้วยความเร็วสูงสุด

ในเวลานี้ศิษย์ปีสามส่วนใหญ่ยังไม่รู้ความนัยใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาเห็นชูลั่วเป็นที่พึ่งพิงหลัก ชูลั่วสั่งให้พวกเขาไปที่ใด พวกเขาก็ปฏิบัติตามโดยไม่คิดอะไรทั้งสิ้น แต่จะรู้สึกแปลกใจก็เป็นธรรมดา

หลายคนกระซิบกระซาบกัน “ไปหุบผ่านทางทำไมกัน ที่นั่นคือทางตายชัดๆ เข้าไปก็ออกมาไม่ได้อีกแล้ว”

ชูลั่วกลับยิ้มบาง ไม่ได้เอ่ยคำใด ทำทางนี้ยิ่งทำให้ทุกคนรู้สึกเป็นปริศนาเข้าไปใหญ่ ข้าเรื่องที่ชวนให้ประหลาดใจก็คือ...

“เอ๊ะ! โฉนถึงไม่เห็นศิษย์ปีสี่เลยสักคน”

“นั่นสิ พวกเราเป็นเป้าขัดแย้งแบบนี้ น่าจะถูกศิษย์ปีสี่โจมตีตั้งนานแล้ว ไม่ใช่หรือ”

“กลุ่มแย่รื้อกับกลุ่มจี๊กวง สองชั่วอำนาจหลักของชั้นปีสี่... พวกเขาไม่มีทางไม่ส่งคนมาฝ้าเส้นทางนี้เป็นแน่ โฉนถึงรู้ความเคลื่อนไหวแบบนี้กัน” ศิษย์ปีสามนึกงงในใจ จนกระทั่งความงงนี้หลุดไปถึงหูชูลั่วในที่สุด

ชูลั่วย่อมรู้ดีว่าเพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น เนื่องจากสหายเพยอิงติดต่อกันผ่านเครื่องมือสื่อสารอยู่เป็นระยะ อีกฝ่ายบอกความเคลื่อนไหวต่างๆ ใ้หนางรู้ เป็นต้นว่าการร่วมมือระหว่างกลุ่มแย่รื้อกับกลุ่มจี๊กวง จำนวนสมาชิกของทั้งสองฝ่าย รวมไปถึงตำแหน่งดักซุ่มของกองกำลังทั้งสองฝ่าย ต้องขอบใจคำรายงานของเพยอิง เพราะสิ่งนี้ทำให้นางตระหนักถึงสถานการณ์ของกลุ่มจี๊กวงได้กระจ่างขึ้น ชั่วยังไม่ต้องเปลืองแรงเลยแม้แต่นิดเดียว

คำตอบสำหรับข้อฉงนของสหายปีสาม... ชูลั่วตอบไปเพียงว่าอาจเป็นเพราะฝ่ายตรงข้ามเห็นว่าพวกเรามีจำนวนคนมากกว่า จึงไม่กล้าซุ่มโจมตีกระมัง

สหายบางคนชักถาม “ศิษย์ปีสี่จะดักล้อมพวกเราไว้หรือไม่”

“นั่นสิ พวกเราเคลื่อนไหววนมาเอิกเกริกกันถึงเพียงนี้ ตอนแรกศิษย์ปีสี่อาจจะมิกันอยู่ไม่กี่คน แต่ถ้าพวกเขากระจายข่าวออกไป คนอื่นๆ ต้องรีบทะยานมายังทิศทางนี้เป็นแน่”

ชูลั่วกลับหัวเราะก่อนเอ่ย “ย่อมมีวิธี” นอกจากนี้แล้วนางก็ไม่เผยไต่อะไรอีกแม้แต่คำเดียว

กลับกลายเป็นศิษย์ปีสามลืบลินคนกลุ่มนั้นเสียอีกที่มันอกมันใจในแผนการของชูลั่ว พวกเขาผ่านเหตุการณ์ที่ชูลั่วสังหารจุ่มาน และปลอมตัวเป็นอีกฝ่ายเพื่อสืบข้อมูลจากเพยอิงมาก่อน เพราะเหตุนี้จึงพอจะคะเนแผนการของชูลั่วได้รางๆ

พวกเขายากจะตะโกนด้วยความตื่นเต้นเหลือเกินว่า ‘ลูกพี่ชูตต้องมี

แผนการอย่างแน่นอน' ทว่าซูลัวลั้งพวกเขาให้ปิดปากเรื่องก่อนหน้านี้ให้สนิท ไม่เช่นนั้นหากข้อมูลเล็ดลอดออกไปถึงหูของศิษย์ปีสี่ก็คงจะไม่เข้าที่เป็นแน่ ดังนั้นตอนที่เห็นศิษย์ปีสามบางคนมองซูลัวลั้งด้วยแววตาลงแคลง ทั้งหมดก็รื้อนร่น ซ้ำพอน้ำท่วมปากก็ยิ่งว่าวุ่นใจหนักขึ้นกว่าเก่า

ศิษย์ปีสามกลุ่มใหญ่เดินทางมาถึงหุบผ่านทางท่ามกลางบรรยากาศที่ชวนให้กระสับกระส่าย

“ลูกพี่ซู่มาแล้ว!”

“ลูกพี่ซู่มาแล้วจริงๆ!”

มุ่งึงก้าวออกมาจากใต้หน้าผาที่หลบซ่อนตัว จากนั้นก็วิ่งฉิวเข้าไปหาซูลัวลั้งด้วยความตื่นเต้น

นอกจากมุ่งึงแล้วยังมีหวังมู่และสหายคุ่นหน้าอีกสามสี่คน ตอนที่ถูกส่งเข้ามาในแดนลี้ลับเจี้ยนหนาน พวกเขาแต่ละคนกระจายตัวกันไปคนละทิศละทาง แต่ละกลุ่มต้องใช้เวลาร่วมวันร่วมคืนกว่าจะเดินทางมารวมตัวกันที่หุบผ่านทางแห่งนี้

เนื่องจากซูลัวลั้งเสียเวลาไปกับเรื่องของจู่มาน เพราะเหตุนี้กลุ่มของมุ่งึงจึงมาถึงหุบผ่านทางก่อน ซ้ำระยะทางที่ผ่านมาก็ยังรวบรวมกำลังพลชั้นปีสามมาเพิ่มได้ไม่น้อย มุ่งึงทั้งกระวนกระวายใจทั้งตั้งตารอพบหน้าซูลัวลั้ง ในที่สุดการรอคอยของนางก็บรรลุผล

“ลูกพี่ซู่!”

ใบหน้าของแต่ละคนดำคล้ำชะมุกชะมอม ซ้ำบางคนยังบาดเจ็บตามร่างกาย แต่ถึงกระนั้นดวงตาของพวกเขากลับทอประกายแวววาวปานดวงดาว เพราะได้พบลูกพี่ซู่ การปรากฏตัวของซูลัวลั้งสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเขาอย่างเต็มเปี่ยม

ซูลัวลั้งยิ้มบาง “ดีมาก เริ่มนับกำลังพลได้”

ซูลัวลั้งนำกำลังคนมากกว่าร้อย ทางกลุ่มของมุ่งึงรวบรวมได้อีกจำนวนหนึ่ง หลังจากรู้จำนวนกำลังพลทั้งหมด ซูลัวลั้งก็ถึงกับอ้าปากกว้าง... ศิษย์ปีสาม

สองร้อยห้าสิบคน!

มุฉิงถูกสหายคนอื่น ๆ รุนหลังให้เป็นตัวแทนออกมาชักความซูลัว “ลูกพี่
ชู หลังจากนี้เล่า”

ซูลัวไม่ได้ตอบคำถามนี้มาตลอดทาง ทว่าบัดนี้นางกลับหัวเราะ “ก็ขึ้น
อยู่กับว่าพวกเขาจะเอาอย่างไร”

“หือ?” มุฉิงฉงน

ซูลัวโบกเครื่องมือสื่อสารในมือ ในตอนนั้นเองเครื่องมือสื่อสารในมือ
ซูลัวก็ดังขึ้น ซูลัวขยิบตาให้มุฉิง จากนั้นก็เปิดเครื่องมือสื่อสารให้อีกฝ่ายได้ยิน
ด้วยเช่นกัน

“หงเฮ่า หงเฮ่า ข้าคือเพยอิง! ข้าคือเพยอิง!”

สีหน้าของมุฉิงเปลี่ยนไปทันใด ‘เพยอิง? คนผู้นั้นคือหนึ่งในสมาชิก
กลุ่มเยารือมิใช่หรือ ว่ากันว่าพลังยุทธ์ของเขาแข็งแกร่งนัก!’

ซูลัวยิ้มบาง “ข้าคือหงเฮ่า เพยอิง เชิญ”

น้ำเสียงของเพยอิงเผยแวล้าพอง “รายงานกำลังพลของเจ้า!”

ซูลัวยกยิ้มตรงมุมปากด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ห้าร้อย”

มุฉิงเหลือบมองซูลัว แม้ว่านางจะไม่เข้าใจสถานการณ์ในเวลานี้ แต่ถึง
กระนั้นก็รู้ว่าซูลัวกำลังสวมรอยหลอกอีกฝ่าย

ทั้งๆ ที่มีเพียงสองร้อยห้าสิบคน แต่กลับโกหกว่ามีห้าร้อยคน

เพยอิงเบิกบานใจอย่างยิ่ง “ห้าร้อยคะแนน? ฮ่าๆ เยี่ยม! จูมาน เจ้า
จัดการได้ดีมาก! หากได้ห้าร้อยคะแนนนี้นี้มา กลุ่มจี้กวงยิ่งจะกล้าโหดต่อหน้า
พวกเราอีกหรือ!”

หนึ่งชั้นปีมีคะแนนรวมหนึ่งพันคะแนน หากครั้งนี้กลุ่มเยารือได้มาอีก
ห้าร้อยคะแนน บวกคะแนนเล็กๆ น้อยๆ ที่สะสมมาได้ก่อนหน้านี้ เท่านี้พวก
เขาก็เอาชนะกลุ่มจี้กวงได้แล้ว!

ซูลัวยิ้มบาง “ตอนนี้ยังไม่สิ้นสุด เพยอิง เจ้าอย่าเพิ่งดีใจเร็วเกินไปนัก”

เพยอิงกลับหัวเราะลั่น “ก็เพราะมีเจ้าอยู่ไม่ใช่หรือไร คิษย์ปีสามโง่เขลา

กลุ่มนี้จะรอดเงื้อมมือเจ้าไปได้หรือ ฮ่าๆ! จูมาน ตอนนี้นักกลุ่มจี้กวงดักซุ่มอยู่ในภูเขาหนตง เจ้ารีบพาศิษย์ปีสามมาที่ภูเขาหัวเขี้ยวเร็วเข้า!”

ซูลัวขยิบตาให้มูฉิง ก่อนแสรังเอ่ยกับเพยอิงด้วยน้ำเสียงจกใจ “ทางฝั่งกลุ่มจี้กวงยังไม่ได้สักคะแนนเลยไม่ใช่หรือไร ทำแบบนี้ไม่เท่ากับ...”

“ปล่อยให้พวกเขาอยู่บนภูเขาหนตงไปแล้วกัน สุดท้ายก็ได้แต่คว้าน้ำเหลว! ฮ่าๆ!” เพยอิงคิดถึงภาพเหตุการณ์นี้แล้วก็อดหัวเราะลั่นออกมาไม่ได้ จากนั้นเขาก็บอกเส้นทางดักซุ่มของกลุ่มเย่รื่อให้ซูลัวรู้

ซูลัวปรายตามองมูฉิง มูฉิงเข้าใจในทันที นางยิ้มในดวงตา พยายามสะกดกลิ่นไม่ให้ตนหลุดขึ้นออกมา จากนั้นก็รีบคลี่แผ่นที่แผ่นหนึ่ง

ซูลัวถือพู่กันด้ามหนึ่งไว้ในมือ พอเพยอิงเอ่ยออกมาหนึ่งประโยค นางก็ทำเครื่องหมายลงบนแผนที่หนึ่งตำแหน่ง จนกระทั่งเพยอิงเอ่ยจบ บนแผนที่ก็เต็มไปด้วยเครื่องหมายเล็กๆ ใหญ่ๆ มากมาย

“ได้ ไม่มีปัญหา อีกสองชั่วยามข้าจะพาคนไปทางพวกเจ้า” นัยน์ตาของซูลัวฉายแววเวทนาออกมา เวทนาทั้งเพยอิงและกลุ่มเย่รื่อของเขา

เพยอิงลืงโลดด้วยความดีใจ “ดี! ข้าจะรอข่าวดีจากเจ้า!”

หลังจากปิดเครื่องมือสื่อสาร มูฉิงก็มองซูลัวด้วยสายตายกย่องนับถือ “ลูกพี่ซูลัว... เจ้าเป็นเทพเซียนหรือไร แม้แต่เพยอิงก็ยังถูกเจ้าตลบหลัง?!”

ซูลัวหัวเราะก่อนกล่าว “ตลบหลังที่ไหนกัน เขาเป็นคนส่งข่าวมาให้ข้าเองต่างหาก”

“นี่มัน...” นี่มันอะไรกัน! มูฉิงคิดหัวแทบแตกก็ยังไม่เข้าใจปริศนาที่ซ่อนอยู่ สวินชิงอวีจึงก้าวออกมาบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้อีกฝ่ายฟัง

นอกจากประหลาดใจ ตะลึงงัน และชื่นชมแล้ว มูฉิงก็ทั้งโกรธและขุ่นขี้ในคราวเดียวกัน “เจ้าพวกโง่เง่า รับโจรเป็นนาย! ลูกพี่ยังจะให้ภัยคนพรรคนี้หรือ!”

ซูลัวถอนหายใจ “คะแนนทั้งนั้น จะให้ศิษย์ปีสี่หยิบขึ้นปลามันไปหรือไร”

“...” มูจิงจนคำพูด

เวลานี้กลุ่มหัวกะทิของซูลัวกำลังหารือกันเงียบๆ

“ข้อมูลจากเพยอิงเป็นความจริงแน่หรือ” มูจิงถาม

“เขาคิดว่าข้าเป็นจุ่มานปลอมตัวมา ฉะนั้นข้อมูลต้องไม่ผิดแน่นอน” ซูลัวพยักหน้า “หุบผ่านทางที่เราอยู่ตอนนี้ ทางซ้ายคือภูเขาหัวเขี้ยวที่กลุ่มเยาเรือัดกรอ ทางขวาคือภูเขาหนตงที่กลุ่มจี้กงจุ่มซ่อนตัว”

หวังมูถาม “พวกเขามีกำลังพลเท่าไร”

ซูลัวตอบ “กลุ่มเยาเรือัดกับกลุ่มจี้กงรวมกัน... สามร้อยคน”

“ถ้าเช่นนั้นเราจะทำอะไรดี” หวังมูพ่ายมือด้วยความฉงนใจ “พวกเรา มีเพียงสองร้อยห้าสิบคนเท่านั้น”

ทุกคนมองซูลัวด้วยสายตาซักถาม

มูจิงรู้จักซูลัวดีกว่าใคร และก็เป็นผู้ที่จงรักภักดีกับซูลัวที่สุด นางจึงมองซูลัวด้วยดวงตาทอประกายวิบวับ “ลูกพี่ซูลัว คงไม่ใช่ความคิดวิธีการกำจัดศัตรูโดยไม่เสียกำลังพลออกแล้วกระมัง”

คนอื่น ๆ ตาลุกวาวทันที

มูจิงจินตนาการไปไกล “หากกระเบิดภูเขาหัวเขี้ยวกับภูเขาหนตงได้ ประกายเพลิงพวยพุ่งผ่นไปกับเกล็ดหิมะที่ปลิวว่อน อ่า... ช่างงดงามนัก!”

หวังมูเคาะศีรษะมูจิงอย่างขัดใจ “งดงามอะไรกัน ไม่มีทางเกิดขึ้นได้อยู่แล้ว เจ้าอย่าเพ้อเจ้อ รีบตื่นเร็วเข้า!”

ซูลัวกลับหัวเราะขณะมองหวังมู ก่อนจะย้อนถาม “เพราะอะไรถึงเป็นไปไม่ได้”

เพราะอะไรถึงเป็นไปไม่ได้?

เรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า หวังมูคิดจะโต้กลับ ทว่าพอเห็นสายตามีเลศนัยของซูลัว เขาก็สะท้อนเยือกในใจ ก่อนจะมองนางด้วยสายตาตะลึงพรึงเพริด “ลูกพี่! เจ้าคงไม่ได้คิดจะ...”

ไม่เพียงแต่หวังมู คนอื่นๆ ก็สั่นสะท้านไปทั้งใจไม่ต่างกัน ระเบิดภูเขา? นี่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่กล้าคิดด้วยซ้ำไป ระเบิดภูเขาเขี้ยวหนา ช้างยังไม่ใช้ภูเขาทั่วไป แต่เป็นภูเขาหัวเขี้ยวลูกใหญ่กับภูเขาหนวดที่ผนึกน้ำแข็งพันปี! ขอถามสักคำว่าจะระเบิดอย่างไรกัน! หากระเบิดได้ง่ายๆ กุณช็อกกลุ่มเย้ารื้อกับกลุ่มจี้กวงก็คงไม่ส่งกำลังพลไปดักซุ่มซ่อนตัวอยู่บนภูเขาทั้งสองลูกนั้นเป็นแน่

ซูว์เอาสองมือเท้ากาง เอียงศีรษะยามพึมพำ “ภูเขาหัวเขี้ยวไม่ยาก แต่ภูเขาหนวด... ถ้ากลุ่มจี้กวงอยู่ที่ภูเขาหนวด พวกเราจะหลบเลี่ยงไปทางใด”

“...” ทุกคนนิ่งอึ้ง

ทันใดนั้นดวงตาของซูว์ก็เป็นประกาย นางถูมือไปมาอย่างลึกลับ “โอหยา แค่อีกกลุ่มจี้กวงไปที่ภูเขาหัวเขี้ยวก็ได้แล้วมิใช่หรือไร ใช่! เอาตามนี้”

“...” ทุกคนยังคงตกตะลึงพริ้งเพริดไม่หาย

ลูกพี่! ตามนี่คือตามไหนกัน

ซูว์หยิบเครื่องมือสื่อสารอีกอันขึ้นมา จากนั้นก็เลียนแบบเสียงของใครบางคนด้วยการกรอกเสียงผ่านเครื่องมือสื่อสาร ก่อนจะปิดเครื่อง

ยามนี้ทุกคนมองนางด้วยสายตาตะลึง “...ลูกพี่ เจ้าทำอะไรนะ”

ซูว์พูดพลางหัวเราะ “ก็แค่บอกแผนการของกลุ่มเย้ารื้อให้กลุ่มจี้กวงรู้ก็เท่านั้น ตื่นตูมอะไรกัน”

“...” ทุกคนตื่นตกใจจนเอ๋ออันใดไม่ออก

‘สองชั่วอำนางใหญ่ถูกเจ้าบ้านหัวไม่หยุด พวกเราก็ต้องตื่นตูมเป็นธรรมดาอยู่แล้ว ลูกพี่!’

ซูว์เองก็เพิ่งได้ความคิดนี้หลังจากที่เกิดเรื่องของจู่มานขึ้น ในเมื่อนางปลอมเสียงเป็นจู่มานได้ แล้วจะทำตัวเป็นไส้ศึกสองหน้าไม่ได้หรือไรกัน ด้วยเหตุนี้ตลอดระยะทางที่มุ่งหน้าสู่หุบผานาง ซูว์จึงลอบจัดการหน่วยข่าวกรองของกลุ่มจี้กวงไปรายหนึ่ง และฉกฉวยเครื่องมือสื่อสารของฝ่ายนั้นมาเสีย

เรื่องการปลอมตัวซูว์ไม่เป็นสองรองใคร ด้วยเหตุนี้สมาชิกกลุ่มจี้กวงจึงเข้าใจว่า สมาชิกของตนทำหน้าที่เป็นจารชนเข้าไปแทรกแซงกลุ่มศิษย์ปีสาม

เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นตอนที่ Чуลั้วบอกข่าวทางปากฝั่งกลุ่มแยรีอให้พวกเขารู้ สมาชิกกลุ่มจี้กงจึงพากันเดือดดาลขึ้นมา

อะไรนะ! ให้กลุ่มจี้กงของเราดักชุ่มอยู่ในกองหิมะเพื่อดักกลุ่มแยรีอ ซึงคะแนนไปดื้อๆ อย่างนั้นหรือ น่าชิงชังที่สุด!

จากนั้นกลุ่มจี้กงก็ออกมาจากกองหิมะที่ซ่อนตัวอยู่ แล้วบุกทะลุไปยังฐานที่มั่นของกลุ่มแยรีอ ไม่นานกองสอดแนมที่ Чуลั้วส่งไปเผ่าสังเกตการณ์ก็นำเรื่องนี้กลับมารายงานนาง

ทันทีที่รู้ข่าว Чуลั้วก็หัวเราะออกมา

มูจึงถามขึ้น “...ถ้าอย่างนั้น... ตอนนี้พวกเราจะทำอย่างไรดี ลูกพี่”
 Чуลั้วหยิบของเหลวขวดหนึ่งออกมาจากอกเสื้อแล้วส่งให้ทุกคนดู
 “ระเบิดเหลวชั้นจักรพรรดิ?”

สหายสนิทต่างเคยชินกับสารพัดไอศถของ Чуลั้วเป็นอย่างดี มูจึงเอ่ยถาม
 “ของสิ่งนี้ใช้ระเบิดภูเขาหัวเหี้ยได้หรือ?”

Чуลั้วยิ้มบาง “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะอะไรดินปืนถึงระเบิดได้?”

“เพราะในดินปืนมีส่วนประกอบของระเบิด” มูจึงเอ่ย

หวังมูกลับส่ายหน้าอย่างจริงจัง “ไม่ใช่ เพราะจุดชนวน ดินปืนถึงระเบิด
 ต่ำหากเล่า”

Чуลั้วหัวเราะยามมองหวังมู “ถ้าเช่นนั้นจะจุดชนวนระเบิดได้อย่างไร?”

“ระเบิดภูเขาควมได้หรือ” หวังมูมอง Чуลั้วด้วยสายตาตกตะลึง “ลูกพี่!
 เจ้าคงไม่คิดใช้ไอศถขวดนี้เป็นชนวนระเบิดภูเขาหัวเหี้ยหรือกระมัง!”

พอได้ยินคำพูดของหวังมู ทุกคนก็พากันมอง Чуลั้วด้วยแววตาตื่นเต้น
 ร่างกายสั่นด้วยความลึงโลด เยี่ยมเหลือเกิน!

ไม่เพียงแต่สหายสนิทของ Чуลั้วที่ตื่นเต้น ยามนี้ผู้ชมหน้าฉากผลึกแก้ว
 ต่างก็จับจ้องแม่นาง Чуผู้เลอโฉมด้วยสายตา... อัศจรรย์ใจเป็นที่สุด หญิงผู้นี้
 รูปลักษณ์เพริศแพรว ร่างกายบอบบาง ท่าทางบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่วาจา
 ที่นางเอ่ยออกมากลับเป็นเรื่องน่ากลัวอย่างการระเบิดภูเขา

แต่ถึงกระนั้นในความคิดของพวกเขา... แผนการนี้ของซูลั้วก็ไม่ต่าง
อันใดจากเรื่องเพื่อเจ้า

“ภูเขาหัวเขี้ยวเป็นภูเขาสามัญธรรมดาหรือไร นางคิดจะวางระเบิดภูเขา
หัวเขี้ยว? เฮอะ!”

“เดิมคิดว่านางจะมีกลอุบายแยบยลเสียอีก ที่แท้ก็ใช้แผนการนี้? ฮี!”

“นี่มันเรื่องตลกซัดๆ ฮี!”

ภายในห้องประชุม คนผู้เดียวที่กำลังหัวเราะอย่างบ้าคลั่งและทุบโต๊ะ
ไม่หยุดในเวลานี้ก็คือหัวหน้าสี่

หัวหน้าสี่ขึ้นไปทีเขตโอสถของซูลั้ว เขาหัวเราะจนน้ำตาเล็ด “วางระเบิด
ภูเขาหัวเขี้ยว? ฮ่าๆ! ฮ่าๆ! วางระเบิดภูเขาหัวเขี้ยว? พุดออกมาได้ไม่อายปาก
หรือไร โอ้ย ท้องข้า!”

อาจารย์รูปงามปรายตามองหัวหน้าสี่ด้วยสายตาคมปลาบ พอเห็นเขา
หัวเราะออกมาเช่นนี้ นางก็อยากบริภาษหนักๆ ลักคำ ทว่าสุดท้ายก็เพียงแค่น
เสียง “ฮี เบิกตาของท่านดูเสีย ซูลั้วบอกว่าทำได้ก็คือทำได้แน่!”

แม้ว่าจะเอ๋อเช่นนี้ ทว่าอาจารย์รูปงามกลับกระสับกระส่ายอยู่ในใจ
เพราะนางเองก็คิดเหมือนกันว่าเรื่องนี้ไม่มีวันเป็นไปได้แน่...

เวลาเดียวกันนี้ซูลั้ววางแผนการทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว นางสั่งให้มู่ฉิง
นำขบวนศิษย์ปีสามมุ่งหน้าไปยังภูเขาหนตง เพราะเวลานี้สมาชิกกลุ่มจิ้งง
ระดมพลไปยังภูเขาหัวเขี้ยวแล้ว ภูเขาหนตงจึงว่างเปล่าไร้ผู้คน

“นี่” ซูลั้วเรียกมู่ฉิง “พวกเรามุ่งหน้าไปทางตะวันตกของภูเขาหนตง
แต่ข้าคำนวณไว้แล้วว่าตอนที่ภูเขาหัวเขี้ยวระเบิด พวกเจ้าออกจากภูเขาหนตง
ไม่ทันแน่ แรงระเบิดจะทำให้หิมะบนภูเขาหนตงถล่มลงมาด้วย ดังนั้นหาก
พวกเจ้าถูกหิมะฝังกลบจนเกาะกลุ่มกันไว้ หากแยกตัวกันโอกาสรอดก็ยิ่งยาก
หิมะถล่มลงมาเมื่อใด ถ้าพวกเจ้าหาทิศทางไม่เจอก็มีเคล็ดลับสำคัญหนึ่งช่วย

ได้” ชูลัวเอ้อย่างจริงจัง

“บ้านน้ำลายออกมา แรงดึงดูดของโลกจะทำให้บ้านน้ำลายไหลลงต่ำเสมอ ฉะนั้นพวกเจ้าชุดหิมะในทิศทางตรงข้ามเสีย เท่านั้นที่รอดแล้ว”

“อา... วิธีการนี้...” หวังมู่และคนที่เหลือตาเป็นประกาย เคล็ดลับการเอาตัวรอดนี้มีประโยชน์กับพวกเขาเป็นอย่างมาก

ไม่ใช่แค่หวังมู่ บรรดาศิษย์ที่อยู่หน้าฉากพลิกแก้วต่างก็ดวงตาทอประกายวาวเช่นกัน พวกเขาหลายคนเคยถูกฝังอยู่ในกองหิมะมาก่อน หากถูกฝังเมื่อใด รอบด้านก็เห็นเพียงแต่หิมะขาวโพลน ไม่อาจแยกแยะได้ว่าทิศใดเป็นทิศเหนือ ทิศใดเป็นทิศใต้ หากชุดหลุมฝังทางก็ไม่มีวันหาทางออกเจอ ทว่าวิธีการนี้ของชูลัว... นับว่ามีประโยชน์อย่างแท้จริง

เวลานี้ทุกคนมัวแต่สนใจฟังชูลัวถ่ายทอดเคล็ดลับการเอาตัวรอดจากหิมะถล่ม จนลืมเรื่องที่หญิงสาวหมายจะระเบิดภูเขาห้วยเหี้ยไปเสียสนิท

“ลูกพี่ ไม่ต้องการให้พวกเราช่วยจริงๆ หรือ” มู่จิงหันกลับไปมองชูลัว ชูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “ช่วยข้ารักษาคะแนนที่มีอยู่ก็นับว่าช่วยเหลืออย่างใหญ่หลวงแล้ว”

ศิษย์ปีสามกลุ่มนี้พลั้งยุทธไม่อาจเทียบชั้นศิษย์ปีสี่ได้เลยสักคน หากเผชิญหน้ากับศิษย์ปีสี่เมื่อใด ก็มีแต่จะเพิ่มคะแนนให้ศิษย์ปีสี่ไปเสียเปล่าๆ

ใบหน้าของมู่จิงแดงระเรื่อ นางมองชูลัวด้วยสีหน้าจริงจัง “ลูกพี่วางใจเถิด พวกเรารับรองว่าจะทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ”

ชูลัวเก็บสหายไว้ข้างตัวสามคน หวังมู่ เหวินห้วนตง และสวีชิงอวี เพราะการระเบิดภูเขาห้วยเหี้ยไม่ใช่เรื่องง่าย จนกระทั่งมู่จิงและศิษย์อื่นๆ ผละไปแล้ว ชูลัวจึงมอบโอสถเหลวสามขวดให้พวกเขา และกำชับว่าหากฝังในตำแหน่งที่กำหนดแล้วก็ให้ทั้งสามคนรีบตามไปสมทบกับกลุ่มของมู่จิง จากนั้นก็หนีออกมาจากภูเขาหนวดด้วยความเร็วสูงสุด

“วางโอสถนี้แล้วถอนกำลัง? ถ้าเช่นนั้นใครจะจุดชนวนเล่า เจ้าคนเดียวทำได้หรือ” หวังมู่มองชูลัวอย่างเป็นกังวล

หากแค่ชั่วลั่วเพียงลำพังก็อาจทำไม่สำเร็จ ทว่าชั่วลั่วไม่ได้ปฏิบัติการเองคนเดียว นางยังมีอาวุธลับอีกอย่าง นั่นก็คือบัวสิดาต! ก่อนหน้านี้บัวสิดาตเสพหินหลอมเหลวจากใต้ทะเล มันจึงอยู่ในวงวัจ์กลับไหลมาโดยตลอด และเพ็งจะฟื้นตื่นขึ้นมาก่อนหน้านี้ไม่นาน เพราะเหตุนี้ชั่วลั่วถึงได้มั่นใจที่จะลงมือทำตามแผนการนี้

สาเหตุที่ทุกคนไม่เชื่อว่าเรื่องนี้จะสำเร็จก็เพราะพวกเขารู้ดีว่า คนทั่วไปไม่อาจลงไปถึงชั้นหินหลอมเหลวใต้ภูเขาได้ หากผู้มีฤทธิ์ต่ำกว่าชั้นเขียนเข้าใกล้พื้นที่แถบนั้นเมื่อใด ก็ต้องถูกเผาไหม้เป็นจุณ

นี่เองที่เป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงเอ่ยออกมาเป็นเสียงเดียวกัน “เป็นไปไม่ได้”

ทว่าบัวสิดาตหาใช่มนุษย์ไม่ ซ้ำมันยังเป็นเพลิงพิสดารที่แข็งแกร่งที่สุดในใต้หล้า หากชั้นหินหลอมเหลวใต้ภูเขาเป็นเขตต้องห้ามสำหรับมนุษย์ แต่สำหรับบัวสิดาตแล้ว... ที่นั่นก็ไม่ต่างอันใดจากหลังบ้านของตนเอง